

MARIOTOVI DEDIČI

Prekliatie

MARTA HOLEČIOVÁ

FRAGMENT

Mariotovi dediči 4 – Preklatie

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Mariotovi dediči 1 – Predurčenie

Mariotovi dediči 2 – Blúdenie

Mariotovi dediči 3 – Odhalenie

Marja Holecycová

Mariotovi dediči 4 – Preklatie – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

MARIOTOVI DEDIČI

Prekliatie

MARJA HOLEČYOVÁ

 FRAGMENT

*Mattemu a Jurkovi,
dvom drahým Trenčanom,
vdaka ktorým
vznikla
táto kniha.
Jednému za to,
že som ju dokázala dokončiť,
a druhému za to,
že som ju dokončila
práve takto*

Obsah

Prolog – Poslušná.....	7
1 Takmer ako súrodenci	12
2 Pierko	22
3 Návod na víťazstvo.....	32
4 Odpútanie pozornosti	43
5 Namrzený Henrich	51
6 Jednoduchšie problémy	59
7 Zaslúžení.....	67
8 Priateľstvo (Adriana)	75
9 Začiatok hry.....	87
10 Prípád Martinus	95
11 Prekliaty	109
12 Slová umierajúceho	121
13 Otrávená otrava.....	132
14 Zvláštne puto priateľstva	139
15 Zbúraná	148
16 Krutý muž, milovaný muž.....	157
17 Predvolebná diskusia.....	164
18 V mene lásky	171
19 Nad plánmi bez plánov.....	179
20 Nezávislosť (Adriana).....	186
21 Odpykanie	193
22 Pod papučou	201
23 Jama v kobke	209
24 Lútosť (Adriana)	217
25 Prezradená veštba	229
26 Dvaja starci	238
27 Odpočítavanie	247
28 Črepy	257
29 Posledný odkaz	264
30 Húfy rýb	272

31	Zlomiť mocnú vôľu.....	281
32	Rozbité ilúzie.....	289
33	Jediný víťaz.....	303
34	Mursovi potomkovia.....	310
	Podakovanie.....	318

Prológ

Poslušná

„Skôr ako začneš,“ ozval sa Marioto, „hovorím nie.“

Timea zatvorila dvere a pomaly kráčala k stolu, za ktorým sedel. Klopanie jej topánok sa ozývalo v celej magradskej sieni. Marioto sa skláňal nad mapami, ktoré nepoznala. Neunúval sa zodvihnúť zrak.

Zastala tesne pred ním a čakala. Uvedomovala si, že počuje jej zrýchlený tep a cíti napätie, preto sa nesnažila predstierať vyrovnanosť. Keby sa jej pozrel do tváre, videl by mocný hnev, ktorý ňou lomcoval.

„Tak hovor,“ vyzval ju bez pohnutia.

Zhlboka sa nadýchla. „Urobil to ten *hergl*,“ zašepkala. Marioto neznášal krik, svoj hlas musela kontrolovať.

„Počul som, že tak prezývate môjho zjazveného priateľa.“

„Pozri sa na mňa, Marioto!“ žiadala ho zvýšeným hlasom.

Neurobil tak.

Chvíľu vyčkávala, no napokon rukami netrpezlivo prekryla mapu, do ktorej hľadel. „Zabil ho Grigorias Zka. Vieš to takisto ako ja!“

Zahľadel sa na ňu prižmúrenými očami: „Máš dôkaz?“

„Nepotrebujem dôkaz! Leopold by to neurobil len tak pre nič, za nič. Videla som záznam, videla som jeho prázdny pohľad. Grigorias mu to vsugeroval, prinútil ho to urobiť. A potom ho zabil, skôr ako by ti všetko vysvetlil. Grigorias zabil Ivana. Žiadam...“

„Nie.“ Jeho hlas znel pokojne.

Už sa nedokázala ovládať. „Ako môžeš...?“ Mariotov prísny pohľad ju umlčal.

Vystrela sa.

„Nebudem ti nič vysvetľovať.“

„Bol to môj brat,“ zašepkala.

„Nikdy som na to nezabudol.“

„A ty mu to chceš len tak prepáčiť? Chceš, aby som vychádzala s tým psiskom tak ako doteraz? Aby som zabudla, že mi zabil brata?“

„Nezáleží mi na tom, čo ku Grigovi cítiš alebo ako s ním budeš vychádzať. Chcem, aby si mi slúžila tak ako doteraz. A aby si neurobila nič, čo by sa priečilo mojim záujmom. A nemusím ti pripomínať, že roztržky medzi podriadenými nepatria medzi moje záujmy.“

„Som tu s tebou roky! Urobila som pre teba viac, ako si očakával, keď si sem verboval môjho otca! Nič to pre teba neznamená?“

Cynicky si prezrel jej drahé čierne šaty a trblietavé sponky v červených vlasoch. „Svoju odmenu si dostala. Nejakto si neviem spomenúť...“ pošúchal sa po brade, „kedy si sa naposledy stretla so svojim bratom? Hádám aj pred viac ako pätnástimi rokmi, nie?“

Zúrivo zavrčala. Nohy sa jej roztriasli. Mal pravdu – odkedy sa jej brat stal odpadlíkom, nestretla sa s ním. Vyhľadala ho len raz a vtedy zistila, že s ním žije dievča, ktoré sa veľmi podobá na Melániu. Mija mala len päť rokov. Keď to Timea oznámila Mariotovi, ten s ľadovým pokojom vydal príkazy, aby jeho trpaslička dievča sledovala. Viac ho tá správa nezaujímal. Timea si uvedomovala, že tým zradila svojho brata, a preto ho už nemohla navštíviť. Ivan vedel, že pracuje pre Mariota, a určite by sa bál, že spolu s ním objavila aj Miju.

„Zrazu sa v tebe ozvala sesterská láska? A kde bola, keď ho Metoj vykopol z Ľubietovej, keď ho Mija opustila, alebo vtedy, keď sa Mija stratila v lesoch a on ju hľadal? Oporou si mu bola naposledy vtedy, keď si ako deväťročný rozbil koleno.“

Timea tuho zovrela záhyby svojich šiat.

„Tým, že odo mňa žiadaš satisfakciu za jeho smrť, mu to nevynahradíš.“

„Nemusíš Griga zabiť!“ vyhrkla. „Vyzvem ho na súboj a...“

Marioto rázne pokrútil hlavou: „To ti zakazujem.“

Nahnevane prížmúrila oči.

„Skončil by sa smrťou jedného z vás a ja vás potrebujem oboch. Navyše,“ neprijemne si ju prehliadol, „bol by to mizerný súboj. Oba ste nanič bojovníci.“

„Takže chceš na celú vec zabudnúť?“ opýtala sa. „Ten útok bol namierený proti Miji!“

„To je zrejmé,“ meravo odvetil Marioto.

Timea pristúpila bližšie a pozorne si prezrela jeho napoly znetvorenú tvár. „Vôbec ťa netrápi, že tvoja vlastná dcéra mohla zomrieť?“ opýtala sa s pohľadom upretým do jeho ľadových očí. „Nie, očividne ťa to nezaujíma,“ skonštatovala sklamane. Pokrútila hlavou. „Čo ti urobila? Čo ti urobila Melánia, že si znenávidel aj vašu dcéru?“

Oblizol si spodnú peru. „Nepočula si to? Mel bola obeťou mojej ctižiadostivosti. Bola nevinná,“ posledné slovo s úškrnom zdôraznil.

„Melánia nebola nijaké neviniatko. Ľudia na to možno už zabudli, ale ja nie. Viem, že to bola potvora. Keby taká nebola, nezalúbil by si sa do nej. Uhladené spôsoby, poslušnosť a rozvaha ťa vždy nudili,“ trpko sa usmiala. „Som si istá, že sa medzi vami niečo stalo. Niečo vážne...“

„Nezaujímajú ma tvoje špekulácie.“

„Tak o čo išlo, Tornax? Musel si mať dôvod na toto tu!“ rozpažila ruky a ukázala na obrovskú sieň Magradu. „Musel si mať dôvod na to, aby si sa vzdal pokojného života a pustil sa do vojny. Čo ti urobila? Prečo musí platiť aj Mija?“

S unudeným výrazom v tvári sa vrátil k svojim mapám.

„Samozrejme,“ prikývla, „nijaká odpoveď.“

„Pôjdeš do pevnosti Zka,“ oznámil jej.

Stárpla. „Chceš, aby som poslúchala Grigoriasa?“ vyprskla.

„Chcem, aby si bola v Grigovej pevnosti.“

Privrela oči a snažila sa upokojiť svoje myšlienky. Je to trest za to, že vyzvedala? Dostala sa na pritenký ľad, keď spomenula Melániino meno?

„To odo mňa nežiadaj,“ vydralo sa z nej. „Len čo ho zbadám...“

„Neurobíš nič neuvážené. Vždy som oceňoval tvoje uhladené spôsoby, poslušnosť a najmä...“ usmial sa a tmavé oči mu zažiarili, „rozvahy.“ Nepoznačená časť jeho tváre zrazu Timei pripomenula toho Mariota, ktorého aj ona kedysi obdivovala. Keď sa vrátila zo spomienok do reality, uvedomila si, čo jej naznačil.

Kto iný by dal na Grigoriasa väčší pozor ako ona? Komu inému mohol veriť, že nájde cestu ku Grigovým omylom? Mala ho sledovať a potichu čakať na jeho chybný krok. Takúto zodpovednosť jej vložil do rúk.

Lenže za akú cenu? Mala žiť pod jednou strechou s ohavným chlapom, ktorého roky nenávidela?

Marioto pobavene sledoval zmes pocitov, ktoré sa jej zračili v tvári.

„Vieš, že to urobil, je to tak?“ opýtala sa.

Neodpovedal.

Zhlboka sa nadýchla: „A čo môj otec?“

„Nie je v stave pomáhať ti.“

Vedela to. Otec predstieral, že synova smrť ho nezasiahla. Nevyjadroval sa k nej. Timea si však bola istá, že skôr či neskôr sa otrasie, ale nena-zbiera dosť odvahy, aby vystúpil proti Grigoriasovi.

Musela vynaložiť všetky svoje sily, aby zastavila myšlienky, ktoré by Marioto mohol prečítať z jej mysle. „Môžem odísť?“

„Urobíš, čo od teba žiadam?“

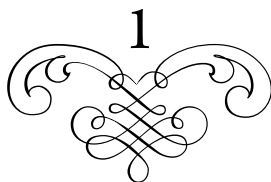
Timea vedela, že Marioto nečaká odpoveď. Chcel sa pozrieť do jej mysle, chcel vedieť, či ho poslúchne. Hrdo zodvihla bradu a usmiala sa: „Neurobila som to vždy?“

Marioto ju chvíľu prepaľoval skúmavým pohľadom. V hlave jej búšilo. Premýšľala, čo si zbalí do pevnosti Zka. Napokon povedal: „Môžeš sa ísť pobaliť.“

Timea prikývla a pomaly odkráčala. Keď za sebou zatvárala dvere, pozrela sa na Mariota, na jeho tvár a v mysli sa snažila vyloviť obraz jeho brata. Martinus... aj ten zomrel Grigovou rukou.

V izbe sa zničené oprela o stenu a uvoľnila svoju myseľ. *Martinus, Ivan...* ich mená jej zneli v ušiach ako údery bubnov.

Nenávidela Grigoriasa, lebo ich zabil. Nenávidela Mariota, lebo mu to dovolil. Nenávidela svojho otca, lebo ju zatiahol do tohto odporného a nemilosrdného sveta. Nenávidela Floriána Perníka, lebo ju neochránil pred otcovou panovačnosťou. No najviac nenávidela seba za to, že všetkým týmto mužom dovolila, aby ňou manipulovali. Poslúchala ich, skláňala sa pred nimi. Dokonca aj pred tým všivavým Grigom!

Takmer ako súrodenci

„Len jeden deň a potom sa zase vrátíme do toho mrznúceho pekla.“

„Jedz, prosím ťa,“ kázal jej Miseag.

„Chceš mi diktovať, čo mám robiť?“ podráždene sa opýtala Mija.

„Miseag sa ti snaží pomôcť,“ zastal sa ho Henrich.

Nahnevane pustila vidličku. Tá sa odrazila od taniera a dopadla na čistý biely obrus. „Nepotrebujem jeho pomoc,“ odvrkla a odsunula tanier s nedojedenou večerou.

Henrich si s Adrianou vymenil nervózny pohľad.

Miseag sa počúchal na čele. „Mija, už sú to tri týždne!“ hneval sa. „Tri týždne tu znášam tvoje otravné nálady, chodím okolo teba ako okolo bábiky z porcelánu a snažím sa byť trpezlivý.“

„Tak sa nesnaž! Nikto ti nekáže znášať ma,“ ohradila sa. „Rob si, čo chceš!“

„Nehádajte sa!“ zahriakla ich Adriana.

„Prečo?“ Mija vstala zo stoličky a spýtavo sa pozrela na Henricha a Adrianu. „Nevšimli ste si, že presne o to mu po celý čas ide? Chce, aby sme sa pohádali, aby už konečne nemusel premáhať svoju trpezlivosť a znášať moje otravné nálady! Chce mať odo mňa pokoj, a to s čistým svedomím. Len mu to uľahčujem.“

„To nie je fér,“ protestoval Miseag.

„Poznám ťa, Mursa!“ Mija nebezpečne zvýšila hlas. „Nesprávaš sa ku mne milo pre to, že by si to tak cítil. Robíš to, aby ťa mal Henrich rád a aby ti pomohol získať Knihu. Robíš to preto, lebo sa to od teba očakáva, ale v skutočnosti ti tá pretváarka lezie na nervy. Asi tak, ako ty lezieš na nervy mne!“

„Mija, prestaň a sadni si!“ prikázal jej Henrich.

Všetkých troch si dôkladne prezrela. Bez problémov čelila Miseagovmu chladnému pohľadu, Henrichovej prísnej tvári aj Adrianinmu nesúhlasnému kývaniu hlavou. „Ani omylom mi nebudete hovoriť, čo mám a čo nemám robiť!“ potom sa otočila a vyšla z jedálne.

„Nuž, dnes povedala asi najviac slov za celé tri týždne,“ skonštatovala Adriana po jej teatrálnom odchode.

Henrich si ťažko vzdychol: „Večer sa s ňou porozprávam.“

Miseag sklonil hlavu nad svoj tanier a nenápadne sa usmial. Henrich a Adriana si to našťastie nevšimli.

„Myslia si o mne, že som rozmazané decko,“ vzdychla Mija a zababušila sa do kabáta. Záhrada Perly bola ešte stále pod snehom a v noci sa na chodníkoch tvorila námraza. Kráčali opatrne a pomaly. Ich horúci dych sa pred nimi rozplýval a strácal v chladnom vzduchu medzi drobnými snehovými chumáčikmi. Fúkal silný vietor, preto ju Miseagove vlasy občas poštekli na vyštípanej tvári. Jeho objatie však bolo pevné a horúce.

Pritiahol si ju ešte bližšie a usmial sa: „To už dávno vedia.“

„Ha-ha-ha. Len sa vysmievaj. Mám pocit, že odteraz ich klamem ešte viac.“

„Museli sme to urobiť. Museli sme im zahrať toto divadielko. Keby nás nepodozrievali, netrám na tom. No takto sme nemali na výber.“

„Viem, viem. Ja len... nemám rada tajomstvá. Nepáči sa mi, že ani im, ani kamarátom nemôžeme povedať, ako sa máme radi.“

„Majú svoje starosti. Nemôžeme od nich chcieť, aby nás kryli.“

Mija sa zamyslela: „Toto nie je prvá narážka na to, že sa niečo deje a ja o tom neviem. Aké majú starosti?“

„Nič vážne,“ zahováral Miseag. „Od odhalenia majú starosti vari všetci v Spoločenstve...“

„Miseag, nie som včerajšia! Viem, kedy mi nehovoríš pravdu. Tak čo sa deje?“

„Musíme sa o tom baviť práve teraz?“

„Odkladal si to už dosť dlho. Nemusíte na mňa brať ohľady, prečo mi nepoviete, čo sa deje?“

„Nechcem ťa tým zbytočne zafažovať. Ivanova smrť...“

„Ide o mojich kamarátov, či nie? Tak mi láskavo povedz, čo ich trápi. Nemusíš so mnou zaobchádzať ako vo vatičke.“

Zastal a otočil Miju tak, aby mu hľadela do tváre. Tvárila sa neoblomne. Usmial sa a pobozkal ju. Mija zhodila zimné rukavice a zaborila ruky do jeho vlasov.

„Ani takto neodpútaš moju pozornosť od toho, na čo som sa pýtala,“ zašepekala, keď sa od seba na okamih odtrhli. Miseag si ju opäť pritiahol a jej myšlienky sa rozutekali s takou ľahkosťou, s akou okolo nich poletovali snehové vločky.

Neskôr šli cez záhrady Perly až k jej čarovným múrom. Okolo nich sa naháňali ich červený aluvág Viro a modrý aluvág, ktorý nazvali Kvapka. Vyskakovali na seba, až sa niekedy ich farby zmiešali do fialovej. Mija podotkla, že by sa už mali vrátiť, lebo ich aluvágy sa zbláznia od zimy, ale Miseag ju len mlčky viedol ďalej.

„Nepovieš mi, čo sa deje?“ opýtala sa.

„Nie,“ odvetil prsto.

Pochopila, až keď sa postavili pred vysoký múr a Miseag kývol rukou. Stena sa rozžiarila ako spojovacie dvere a Miseag posunkom ruky naznačil, aby Mija vošla dnu.

Netvárila sa dvakrát nadšene. „Čo to je?“ opýtala sa podozrievavo.

„Vojdi.“

Oči mu čudne zaiskrili.

Mračila sa: „Kam ma to chceš vlákať?“

„Odkedy si taká podozrievavá?“

Odvetdy, čo mi zabili otca, mala chuť povedať. No radšej si zahryzla do jazyka a vošla cez spojovacie dvere. Svet sa s ňou na okamih zatočil a jej sa zdalo, že letí. Oslnila ju ostrá zlatistá žiara.

Zrazu ju obľiala horúčava. Otvorila oči a tie sa jej rozšírili od úžasu.

„Všetko najlepšie k narodeninám,“ zašepkal jej do ucha Miseag.

Takmer sa strhla. Otočila sa, a až keď videla jeho usmiatu tvár, uverila, že sa jej to nesníva. Pred ňou sa rozprestieralo naozajstné more. Jej čižmy ešte pokryté snehovými vločkami sa zabárali do horúceho piesku. Za Miseagom sa vypínali palmy. Hladinu mora zalievali slnečné lúče a jeho šum znel v Mijiných ušiach ako pieseň.

„Viem, ako nemáš rada zimu,“ začal Miseag, keď ešte stále neveriacky hľadela na priezračné more. „Tak som si povedal, že ti doprajem aspoň trocha tepla. Áno, viem, nechcela si oslavovať, ale nemôžeš odo mňa chcieť, aby som na teba zabudol. Navyše, o tri dni sa nám skončia prázdniny a toto je jedna z posledných príležitostí, keď môžem byť s tebou sám a nemusím sa báť, že nás niekto uvidí. Tak, prosím, nerepci a teš sa spolu so mnou.“

Začervenala sa. Naozaj veľmi protestovala proti oslave svojich narodenín. Ako mohla oslavovať, keď jej len pred pár týždňami zomrel otec? No mohla Miseagovi povedať nie?

„Ďakujem,“ vydralo sa jej z hrdla.

Miseag sa k nej otočil a chcel ju pobožkať, ale Mija sa rýchlo odvrátila. Zasmiala sa na jeho prekvapenom výraze. „V tej zimnej bunde sa asi uvarím,“ vysvetlila mu a rýchlo ju zo seba zhodila.

Miseag ukázal prstom na domček, ktorý stál niekoľko metrov od nej. „Je tam aj nejaké letné oblečenie. Zíde sa ti.“

Usmiala sa: „Toto si musel pripravovať dlho, čo?“

„Ani nie,“ odvetil, ale nepresvedčil ju.

Vedľa domčeka stál slávnostne prestretý stôl s jedlom v prievitných miskách. „Ak povieš, že si to varil sám, neuverím ti!“ vyhlásila Mija.

Miseag sa zasmial a vysvetlil jej to jediným slovom: „Uršuga.“

Miji sa zdalo zvláštne, že Uršuga, ktorá kedysi pri pohľade na Mario-tových dedičov prepadala panike, bola jediným človekom v Spoločen-

stve, čo o ich vzťahu vedel a kryl ich. Od Ivanovej smrti sa snažila s Mijou zblížiť a pomáhala jej, ako vedela.

„A nebudaj vieš od Uršugy aj o tomto ostrove? Kde to vlastne sme?“ vypytovala sa Mija.

„Som Mursa. Viem veľa vecí a veľa vecí viem zariadiť.“

Prevrátila oči a radšej to nekomentovala. Rýchlo sa prezliekli a usadili za dreveným stolom. Mija bola hladná ako vlk, veď večere sa pre predstieranú hádku s Miseagom takmer nedotkla.

„Henrichovi som povedal, že ťa zoberiem k Maettregom, aby si prišla na iné myšlienky. Takže zhruba deň mu nebudeme chýbať,“ usmial sa Miseag.

„Len jeden deň a potom sa zase vrátíme do toho mrznúceho pekla,“ vzdychla si a hltala kúsky gurdskeho šalátu ako vyhladnutá vlčica.

„Môžeš sa sem kedykoľvek vrátiť. Spojovacie dvere budú pre teba vždy otvorené. Len sa veľmi neopalaľuj, lebo neviem, ako to vysvetlíme tvojmu strýkovi.“

„Chceš nebudaj povedať, že tento ostrov je tvoj?“

Mykol plecóm. „Mursovci museli do niečoho vkladať peniaze, neschovávajú ich pod matracom. Len nedávno mi Henrich povedal, čo budem vlastniť po sedemnástke. Vypýtal som si zoznam celého majetku, čo mi rodičia zanechali, a objavil som tam aj toto miesto.“

„Ani som netušila, aká si dobrá partia,“ uškrnula sa a odhryzla si kúsok banánu.

„Väčšina tohto majetku by mala patriť tebe,“ povedal vážne, „lebo ju nahromadili Mursovci z Mariotovej vetvy. Keď jeho rodičia zomreli, všetko odkázali môjmu otcovi. Nevedeli, že Marioto má dcéru, ktorá by to mohla zdediť.“

„A predsa som tu!“ zasmiala sa a so širokým úsmevom sa rozhládla po nádhernej pláži. Nechcelo sa jej ani len pomyslieť na návrat do zamrznutej Perly, Velesu a Spoločenstva, kde už dlho vládol chaos.

V deň, keď zomrel Mijin adoptívny otec, nezmenil sa len jej život. Celé Spoločenstvo bolo hore nohami! Fakt, že Marioto nie je chladnokrvný zloduch, ale ponúka čarodejníkom nový svet a nové možnosti, mnohými

otriasol. Začali pochybovať o tom, či chcú zostať na strane Henricha a Najvyšších, ktorí ich celé roky klamali. Samozrejme, Mariotovmu prejavu dvojnásobná vražda neprospera. Najprv jeden z jeho mužov zaútočil na Miju, ktorú vlastným telom zachránil pred smrťou Ivan. Vzápätí padol aj útočník. Toho zabil Grigorias Zka, čo Mariota veľmi rozhnevalo.

Čarodejníci dnes stáli pred ťažkou otázkou – majú sa zveriť do rúk neporaziteľného Mariota a jeho armády, alebo majú proti nemu vyjsť do boja, ktorý je vopred prehratý?

Henrichova popularita rapídne klesala. Čarodejníci si prestali navzájom dôverovať. Nemohli si byť istí, či ich sused nie je Zradca.

Mija všetko sledovala len okrajovo. Nebolo pre ňu ľahké vyrovnáť sa s Ivanovou smrťou, a preto väčšinu času trávila v Miseagovej spoločnosti. Priatelia ju navštevovali a snažili sa zmierniť jej smútok. No Peteho vtipy, Dankine súcitné pohľady, Natrigino rapotanie ani Bartovo mlčanie jej nepomohli tak, ako jeden Miseagov úsmev.

Teraz si však uvedomila, že o svojich priateľoch od Mariotovho odhalenia takmer nič nevie.

„Tak teda...“ nadhodila, keď ležali na pláži. Opierala sa o Miseaga a pozorovala vlny, ktoré so sebou prinášal príliv. „... čo sa deje? Aké majú starosti dvojčičky a Pete s Natrigou?“

„Naozaj sa o tom musíme teraz rozprávať?“ protestoval Miseag.

„Začína ma desiť, že sa tomu stále vyhýbaš...“

„Ak to teda chceš vedieť,“ začal neochotne, „bojíme sa o Pavla. Chce sa pridať k Mariotovi. Je našťvaný na Henricha a myslí si, že Marioto mu ponúkne úžasnú odmenu, ak sa k nemu pridá. A vieš, Pavlo má veľa... informácií.“

„Myslíš informácií o nás?“

„Nielen tých. Vystriedal hromadu zamestnaní, všade má známych a všade strká nos. Vie veľmi veľa o fungovaní v Úrade. A niektorí ľudia by sa k nemu zrejme ochotne pridali. Mladí aj starí. Čakajú vlastne len na jeho rozhodnutie. Pete si je istý, že Pavlo to urobí. Nikdy nechcel byť staršina a teraz má úžasnú príležitosť opustiť klan a dosiahnuť niečo viac.“

„To znamená, že Pete bude bojovať proti Pavlovi? Teda keď vypukne vojna.“

„Áno. A to je asi jediný dôvod, prečo Pavlo váha. Presvedča Peteho, aby šiel s ním.“

„Lenže Pete to neurobí.“

„Nebude bojovať proti mne... Inak chápe Pavlove pohnútky. Jediný dôvod, ktorý ho drží na strane Spoločenstva, je vernosť voči nám a Kalimovi. Nezradí nás. Neprijemné je, že správy o Pavlových pohnútkach sa dostali aj do Čarodejníka, takže momentálne je meno Rabel na zozname potenciálnych Zradcov.“

„No veď ani Kalim, ani Peteho otec a určite ani Pete nechcú byť Zradcovia.“

„Jasné, no verejnosť a hlavne naša stará dobrá pani Okruhlicová si to nemyslia.“

Zamračila sa: „Čo s tým má pani Okruhlicová?“

„Pavlo presvedčal dvojčky, aby sa pridali k Mariotovi. Ak by tak urobili, možno by sa poddal aj Pete a vec by sa preňho vyriešila,“ Miseag sa takmer nostalgicky usmial. „Pani Okruhlicová ho takmer zabila.“

Mija sa neubránila úsmevu: „Viem si predstaviť. Ešte stále Mariota nenávidí?“

„Ako vždy – pre ňu je stále vrah a nijaké jeho sluby ju vraj nepresvedčia o opaku.“

„Takže Pavlo je teraz pre ňu tiež zloduch,“ dodala.

„A aj Pete. Dvojičkám zakázala stýkať sa s ním. Vtedy som prvýkrát počul Danku kričať na jej mamu. A to bolo len cez magil. Bart mi spomínal, že počas najväčšej hádky sa nestihol čudovať, aký má jeho sestra silný hlas.“

„Aj tak nič nevyriešili,“ hádala Mija.

„Vôbec nič. Dokonca uvažovala, že im nájde náhradnú školu za Veles, ale pán Okruhlica to zamietol.“

„Vynikajúco. Takže odteraz je Pete spolu s nami na čiernej listine,“ sucho skonštatovala Mija. „Ešte šťastie, že Natrigu má stále rada.“

Usmial sa: „Tak by som to nepovedal...“

„Čo má, pre Morenu, proti Natrige?“ Mija neverila vlastným ušiam. Ich maetregskú kamarátku si predsa obľúbil každý.

„Nehovorím o Natrige. Hoci aj s tou pani Okruhlicová pohádala, keď sa pokúsila zastáť Peteho. A trochu jej vyčítala, že zanedbáva Barta a stále len šije. Odvtedy, čo Dida urobila reklamu maetregským odevom, majú toľko objednávok, že to ledva stihajú. Natriga včera premýšľala, či tá jej pomoc nebola nakoniec trest.“

„Ty si bol včera s Natrigou?“ čudovala sa Mija. Snažila sa, aby jej tón neznel žiarlivo.

„Každý deň telefonujú a pýtajú sa, ako sa máš... Boja sa o teba,“ vysvetlil jej a uškrnul sa. „Vôbec nemusíš žiarliť.“

„A Geka sa nezaujímala, ako sa mi darí?“ uštipačne nadhodila Mija. „Lebo ak áno, tak veru mám dôvod žiarliť.“

„Nemala by si. Nepomohli jej ani čary, aby som na teba zabudol. Takže sa už naozaj nemáš čoho báť...“ pohladkal ju po líci.

„No bojím sa. Bojím sa toho, čo bude s Petem a Okruhlicovcami... Bojím sa, ako to bude všetko vyzeráť, keď sa vrátíme do školy. Bude dosť čudné, že sa na Peteho budú pozeráť ako na Zradcu a bude asi taký obľúbený ako ja a ty. Vieš si to predstaviť?“

„Nebude taký obľúbený ako my dvaja...“ namietol Miseag. „Nás dvoch vlastne čaká celkom zaujímavá popularita.“

„Zaujímavá popularita?“ nechápavo zopakovala Mija.

Miseag prikývol a nechal ju premýšľať o význame svojich slov.

„Chceš povedať, že nás majú zrazu radi, lebo už vedia, čo je Marioto zač?“ opýtala sa.

„Mija, ak si spomenieš na to, čo sa udialo v Stribogovom paláci... Verejne sme vystúpili proti Mariotovi. Ako jediní z prítomných starešinov a starostov a vlastne všetkých najsilnejších vodcov v Spoločenstve. Mariotovi dediči, jeho vlastná krv, sa obrátili proti nemu. My jediní sme sa ho nebáli. Navyše, videli, čo sa stalo Ivanovi, a počuli, ako kričíš, že je to tvoj otec. Nie Marioto, ale Ivan. Nič ich nemohlo lepšie presvedčiť, že sme na Henrichovej strane a že... No jednoducho, že sme mocní a statoční Mariotovi dediči. Nijaké nuly, nijaké nepodarené decká z Mariotovej krvi.“

Uškrnula sa: „A neboja sa, že chceme Mariota zabiť, aby sme prevzali jeho moc? Alebo že to všetko bolo len divadlo, aby sme ich oklamali a získali si dôveru? Alebo...“

„Jasné, nepresvedčili sme ich všetkých. No teraz riešia dôležitejšie problémy, ako sme my dvaja. Sme pre nich len súrodenci, ktorých má na starosti Arabes. Bodka.“

„Súrodenci,“ zasmiala sa a pobozkala ho na pery.

Nechápala, prečo si Henrich nevšimol, že Miseaga nikdy nepovažovala za svojho súrodenca. V posledných dňoch nadobudol podozrenie skôr na základe Adrianiných poznámok ako vlastného postrehu. No bol priveľmi zaneprázdnený hasením ohňa nedôvery a pochybností, čo založil Marioto svojim vystúpením. Viac sa zaujímal o Miju a o to, aby sa zbytočne netýrala magiolovým vyvolávaním minulosti a spomienkami na mŕtveho otca. A možno ho ešte vždy trochu mrzelo, že sa s Didou rozišiel tak rýchlo a náhle, že ani Čarodejník to včas nezaregistroval.

Dida chcela po Ivanovej smrti vyjadriť Miji podporu, no Henrich ju zastavil a povedal jej, že to posledné, čo jeho neter potrebuje, sú jej rady. Dida patrila medzi ľudí, ktorí najskôr hovoria, až potom premýšľajú, čo vlastne povedali. Preto bolo Arabesovo konanie oprávnené, hoci nemilosrdné. No a to bola posledná kvapka v Didinom pohári trpezlivosti. Vzťah s Hlavou Spoločenstva ukončila dvoma krátkymi vetami: „Nech ťa Morena zhltnie! Bež si za Adrianou!“

Adriana trávila v ich domácnosti čoraz viac času a občas sa odvážila zostať aj do večera. Už sa nemusela vyhýbať Dide, ale to neznamenal, že jej vzťah k Henrichovi sa opäť prehĺbil.

„A boli ste taký roztomilý pár,“ povzdychla si, keď jej Henrich povedal o rozchode s Didou.

Mija mala pocit, že sa správajú ako dve deti.

„Lúbim ťa,“ zašepkala Miseagovi do ucha a pritúlila sa k nemu.

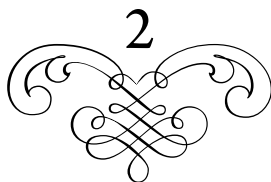
Dúfala, že aj Miseagovi sa rozviaže jazyk a povie jej to isté. No ani po troch týždňoch to z neho nevyšlo.

Potlačila sklamanie a pomaly zaspávala v jeho náručí. Rozhodla sa prijímať veci také, aké sú. A ak ju aj Miseag nelúbi, stačí jej, že je vždy pri

nej a má ju rád. Azda aj viac ako len rád. A ak aj Adriana a Henrich nikdy nebudú tvoriť pár, stačí jej, že nebudú nepriateľmi.

S jedinou vecou sa však nedokázala zmieriť – onedlho vypukne vojna, kde budú bojovať jej priatelia, jej jediná rodina. Nedokázala si predstaviť, že by prišla o ďalšieho blízkeho! Z tej predstavy jej bolo zle. Srdce jej stislo a v hrdle jej navierala hrča.

Bola silná Mariotova dcéra, magiolička s obrovskou čarodejníckou mocou, a predsa nevedela vymyslieť jediný spôsob, ako ochrániť svojich najdrahších.

Pierko

***„Nie som nijaký fackovací panák!
Choďte si to vybaviť sám!“***

Vo Velese, elitnej čarodejníckej škole, sa čosi zmenilo, no Miseag si tú zmenu spočiatku ani veľmi neuvedomoval. Skôr mal obavy z toho, ako Mija zareaguje na stretnutie s Gekou, a nemohol sa zbaviť myšlienok na Knihu odpovedí, ktorú mu ukradol Grigorias Zka.

Tá zmena však bola veľmi výrazná. Jednoducho neprehliadnutelná. Hluk Velesu sa zmenil na napätý šepot. Rýchle, prudké pohyby, naháňačky, smiech a zábavky počas prestávok vystriedalo zvedavé obzeranie spolužiakov, vážne rozhovory o Mariotovi a Spoločenstve... Svet akoby zrazu stlačili mocné Mariotove ramená a všetci lapali po dychu a hľadali spôsob, ako z toho zovretia vyviaznuť. Alebo mu podlahnúť.

„Nič si z toho nerob,“ upokojovala Natrīga Petrama. „Aspoň polovica si myslí to, čo tvoj brat. Len sa to boja priznať.“

„Bodaj by aj nie. Spoločenstvo má špiónov všade,“ pritakal Bart a chytil Natrígu za ruku. Po dlhom čase mohla konečne opustiť Maettregov a venovať sa mu. Šitie šiat pre čarodejnícke celebrity jej zabralo väčšinu voľného času.

„Ak nie špiónov, tak určite udavačov,“ prikývla Danka.

Pete sa iba skúmavo rozhlíadal po triede a stále mlčal. Miseag si nepa-

mätal, kedy naposledy videl svojho najlepšieho kamaráta takého tichého. Akoby prebral na svoje plecia bremeno dedičov. Študenti, ale aj profesori sa mu so strachom vyhýbali, aby si ich náhodou nik nespájal s Petramom a Pavliasom Rabelovcami. Obaja boli tí, čo zradili alebo ešte len zradia Spoločenstvo. A hoci tá možnosť mnohých tajne kvárila, neodvážili by sa priznať verejne, ako to urobil Pavlo.

A naopak, na dedičov sa upierali zraky so záujmom a zvedavosťou. Mi-seag si pobavene všimol, že Mija je z toho ešte viac nesvoja, ako keď na ňu zazerali a vyhýbali sa jej.

„Len som ti chcel povedať,“ prihovril sa jej Noro, „že mi je naozaj ľúto, čo sa stalo tvojmu otcovi.“ Začervenal sa: „Tomu adoptívnemu, myslím. Muselo to byť ťažké.“

Mija sa nezmohla na slovo. Len prikývla, a keď Noro odišiel, zmätene sa pozrela na Miseaga.

„Bolo to naozaj odvážne,“ prihovorila sa Beta Miseagovi, „to, ako ste sa postavili proti Mariotovi. Srdce mi šlo vyskočiť z hrude, keď som vás tam videla. Geka musí byť na teba veľmi hrdá.“

Pete sa pri tej poznámke uškrnul.

„Rozišli sme sa,“ chladne odvetil Miseag. Geke ešte stále nemohol odpustiť, že sa ho pokúsila očarovať, aby jej dobrovoľne vydal Knihu odpovedí a povedal jej, ako funguje.

„Och... to som nevedela. To ma mrzí,“ zažmurkala Beta.

„Mňa nie.“ Pohľadom zablúdil k miestu, kde sedela schúlená Geka. Celý deň sa snažila byť neviditeľná, s nikým sa nerozprávala a na dedičov sa ani raz nepozrela. Bola si istá, že by sa stretla len s ich nenávisťnými pohľadmi.

Beta sa usmiala a pozrela sa do Miseagových tmavých očí.

Mija zívla. „Poďme už do triedy!“ navrhla akoby mimochodom.

Neopováž sa s ňou flirtovať! telepaticky varovala Miseaga omnoho zaujatejším tónom.

„Jasné, poďme,“ prikývol Miseag a myklo mu kútikmi úst.

„Nie všetky sú ako Geka,“ upokojovala Miju Danka, keď sa rozlúčili so sklamanou Betkou. „Nemusíš sa oňho až tak báť.“

Mija si sťažka vzdychla. Danka si to iste vysvetlila ako ustarostený povzdych. Miseag však vedel, že Mija jednoducho nechápe, prečo si nik nevšimol, že ich vzťah nie je súrodenecký. Mal na to prostú odpoveď – ľudia vidia jednoducho to, čo vidieť chcú. A to, čo vidieť naozaj nechceli, boli Mariotovi dediči, nositelia veľkého mena a obrovskej moci, ako sa vodía za ručičky.

„Mija?“ ozval sa hlas, pri ktorom sa Miseagovi zježili chlípky na rukách. Adama nemal rád. Nijakým spôsobom ho síce nemohol ohroziť, len ho jednoducho nemal rád. Aj v čase, keď bol Pete v najlepšej forme, Adam ho v popularite prevalcoval. Bol to chválenkár, ktorý sa vystatoval svojimi zbierkami dýk, vuznošiek či známostami a zásadne nosil len tričká, ktoré odhaľovali jeho vypracované telo.

Miseag si zahanbene spomenul, ako sa on sám kedysi vystatoval – preskakoval cez takú vysokú vatru, že ostatní sa k nej báli čo len priblížiť, prijal výzvu na boj v priamom prenose proti šampiónovi...

Mija zastala a počkala, kým k nej Adam dobehol. Jej kamaráti síce boli zvedaví, ale akoby nič pokračovali na svoje miesta v zadných laviciach. Miseag kráčaľ za nimi, no poriadne natáľhoval uši, aby mu neušlo ani slovo z ich rozhovoru.

„Viem, že to nepočuješ prvý raz...“ začal Adam, „ale chcem sa ti ospravedlniť.“

„Za čo?“ nechápala Mija a nervózne sa pozrela na Miseaga.

„Všetci sme si mysleli, že si zľá ako tvoj otec. A nakoniec sa ukázalo, že on nie je taký zľý a ty máš viac odvahy ako všetci starešinovia Spoločenstva. Krivdili sme ti. Teda vám obom.“ Na okamih zablúdl očami k Miseagovi. Ten naňho vrhol vražedný pohľad, a tak sa Adam radšej odvrátil a venoval sa Miji. „Nebolo to fér,“ dodal kajúčne.

„Veľa vecí nie je fér,“ sucho skonštatovala Mija.

„Máš pravdu. Aj to, čo sa stalo tvojmu otcovi...“ pokrútil hlavou a Miseag pri tom teatrálnom geste zovrel päšť.

„Nechcem o tom hovoriť.“

„Máš pravdu. Prepáč.“ Adam sa tváril tak úprimne, až sa Mija musela usmiať. Okraj lavice, čo Miseag zvieral, mierne zapraskal.

„Pôjdem za ostatnými,“ zaváhala.

„Nemali by ste sedieť oddelene ako vyvrheli,“ nadhodil Adam. Miseag sa radšej otočil, aby mu neprišlo zle z toho dobrosrdečného úsmevu, ktorý zrazu chlapec vyčaril.

„To už je zvyk,“ pokrčila plecami Mija.

„Ako myslíte. Bol to len návrh.“

Lavica pred Miseagom hlasno zapraskala.

„Idem!“ oznámila Mija a bez rozlúčky zamierila k svojim kamarátom.

„Prosím, zdržte sa komentárov,“ požiadala ich, skôr ako si sadla a vytiahla poznámkový zošit. Danka sklamane zatvorila ústa a potmehúdsy sa usmiala.

Miseag zaškrípал zubami.

To však ešte nebol koniec. Pred odchodom z Velesu ich dobehol chalan, ktorého ani nepoznal. Naťahoval ruku, aby ich zastavil.

Miseag mu vyšiel naproti a prudko pokrútil hlavou: „Na dnes stačilo!“

„Ale...“ chcel namietnuť chlapec.

„Hovorím, že stačilo. Ponáhlame sa domov.“

„Áno, ale...“

„Pamätáš si, ako som vyprášil kožuch Fričkovi?“ podráždene sa opýtal Miseag.

Chlapcovi ovisli plecia.

Miseag sa potom otočil, nevinne sa usmial na zamračenú Miju a rázne vykročil zo školy.

Toto nebol prejav žiarlivosti, pravda? doberala si ho.

Neviem, o čom hovoríš, odvrkol.

„Neschopný!“ zasyčal mužský hlas.

„Nerozumiете? Vyhrážal sa mi, nemohol som mu to odovzdať!“ urazene vysvetľoval Hubert.

„Idiot! Nič by ti neurobil, len ťa zastrašoval.“

„Jeho oči hovorili o inom...“ striasol sa Hubert. Ešte stále mal v živej pamäti Miseagov zápas s Fričkom. Nie, nahnevanému Mursovi by veru nechcel skrziť cestu.

„Mal si urobiť jedinú vec. Bolo to také zložité?“

„Prestaňte na mňa kričať!“ zúrivo sa ohradil Hubert.

Postava zahalená v čiernom kabáte s čiernou šatkou uviazanou tak, aby zakrývala tvár, zrazu zmeravela.

Hubert si to všimol, ale nezľakol sa. To bola chyba.

„Nie som nijaký fackovací panák! Chodte si to vybaviť sami!“ V hrdle zrazu pocítil akýsi tlak.

„Od študenta elitnej školy by sa čakalo viac,“ zamrmlala tmavá postava, keď odchádzala z miesta stretnutia.

Druhý deň v škole bol ešte otravnejší. Miseag mal pocit, že okolie sa zbláznilo. Dokonca aj v rade do bufetu sa im prihovorila skupinka dievčat a opýtali sa, čo si chcú kúpiť.

„Prasacie uši, to je Miseagovo obľúbené jedlo,“ odvetila Mija. Zdesené výrazy dievčat ju vzápätí rozosmiali.

„Žartovala,“ vysvetlil im Bart a trhane sa zachechtal.

„Aha.“ Viac zo seba dievčatá nedostali, vymenili si rozpačité pohľady a otočili sa.

Na druhej strane musel Miseag uznať, že záujem o dedičov má aj svoje výhody. Vďaka snahe ostatných nadviazať s nimi rozhovor hoci aj o muchotrávkach magických sa dozvedel mnohé zaujímavé informácie.

„Počuli ste to už?“ opýtala sa ich Dušena, ktorá si so svojimi troma kamarátkami sadla do radu tesne pod dedičmi. Miseag si bol takmer istý, že zadkami práve poutierali prach na stoličkách, lebo tie miesta neboli obsadené od čias, čo ona a Mija nastúpili do Velesu.

„Nie,“ otrávene odvetila Danka.

Dušena jej nevenovala pozornosť. „Huberta vraj niekto včera surovo napadol.“

„Akého Huberta?“ chcel vedieť Pete.

Jolana sa ponáhľala s odpoveďou, lebo po tej informácii ožila aj Miseagova unudená tvár. Na Peteho sa ani nepozrela. „Náš spolužiak. Je nižší, má také tmavšie vlasy a stále chodí s prútikom zastrčeným v prednom vrecku. Vyzerá to smiešne.“ Dievčatá sa zachichotali.

„Už viem! Včera sme ho stretli cestou zo školy,“ spomenula si Mija a pozrela sa na Miseaga.

Neblázni! zahriakol ju. *Nič som mu neurobil!*

Takmer nebadane prikývla.

„A čo sa mu stalo?“ vyzvedala Danka.

„Našli ho v kaluži krvi,“ hovorila Jolana. „Vôbec sa nehýbal, mysleli si, že je mŕtvy. Muselo to byť strašné.“

„A ešte stále sa neprebral. Aj keď mu rany vyliečili, stále spí. Takže nikto netuší, čo sa stalo a kto mu to urobil. Dostal do tela poriadnu dávku mágie,“ dokončila Dušena.

„Och, chudák,“ zvolala Danka.

Pete sa zasmial a bez slova čelil jej urazenému pohľadu.

Miseag si to pierko všimol ako prvý. Najprv sa mu zdalo zvláštne, že v triede poletuje pierko z kanudy pestrofarebnej – drobného červeného vtáčika, ktorého štebot uspával slabšie mysle. No pierko v skutočnosti nepoľetovalo vo vzduchu. Točilo sa a poskakovalo na jednom mieste, akoby si tak chcelo vynútiť Miseagovu pozornosť.

„A tak Rastislav Zemebuch pripojil k Spoločenstvu aj klan Vychrtlíkovcov,“ vysvetľoval Horňan, profesor histórie. „Niektorí sa bránili a hovorí sa, že radšej sa zahrabali do zeme, ako by skončili uväznení v Spoločenstve. Tieto informácie však nie sú potvrdené. Vieme, že väčšina Vychrtlíkovcov sa vzdala a boli obrovskou posilou v ďalších bojoch. Vychrtlíkovci boli najlepší odvarotvorcovia, akí kedy kráčali po zemi. Žiaľ, ich múdrosť a schopnosti sa nezachovali. Svoju krv miešali s cudzími klanmi a nezostali verní svojmu remeslu. Dnes by nám proti Mariotovi určite dokázali pomôcť.“

Každý profesor cítil na svojich hodinách akúsi potrebu zdôrazňovať, že ešte vždy nenávidí Mariota a podporuje Henricha Arabesa. To, čo si naozaj mysleli, mohol Miseag len odhadovať. A väčšinou to nebolo ťažké. Málokto si bol istý svojou vernosťou k Arabesovi.

Teraz však Miseag pozoroval tancujúce pierko. Mija si to všimla a pozrela sa rovnakým smerom.

„Čo to je?“ opýtala sa pošepky.

Pierko sa priblížilo a tancovalo takmer pred nimi. Potom zrazu zastalo a špicom zamierilo k dverám učebne.

„Zdá sa, že nás niekto vábi von,“ usúdil Miseag.

Mija sa pozrela na Tibora, ich osobného strážcu. Aj on si pierko všimol a rázne pokrútil hlavou.

„Vybavím to,“ zašepkal Miseag.

„Čo to tam máte?“ vyzvedal Pete.

„Nie, pôjdeme spolu,“ vyhlásila Mija.

Henrich by mi neodpustil, keby som ťa nejako ohrozil, vysvetľoval jej.

To mi je jedno, nenechám ťa ísť samého! Nevieš, čo to je!

Mňa už len tak hocikto neohrozí, nemusíš sa o mňa báť.

Nech ide s tebou aj Tibor!

Pierko sa zatriaslo a netrpezlivo ukazovalo na dvere.

Tibor zostane tu, aby ťa strážil. Mne sa nič nestane.

„Hej, vnímate ma?“ dožadoval sa pozornosti Pete.

„Psst,“ zahriakol ho Bart, ktorý si ako jediný z kamarátov zúrivo zapisoval poznámky.

„Psst,“ pridala sa aj Mija.

Miseag medzitým vstal.

Tak tam nechod'. Ak sa niekto chce s nami stretnúť, nech nás normálne vyhľadá a nemá takéto móresy! Čo ak je to pasca?

Zostaň tu a neboj sa o mňa, povedal jej a vykročil k dverám. Pierko letelo tesne pred ním a viedlo ho von.

Miseag, zostaň! nahnevane žiadala Mija.

„Kam ide?“ opýtala sa Danka.

„Za pierkom,“ nespokojne zamrmlala Mija a hodila na Tibora zúfalý pohľad.

Osobný strážca rázne pokrútil hlavou: „Mám svoje príkazy,“ hovoril výraz jeho tváre.

Miseag? Čo sa deje? Kam ťa vedie? vyzvedal Mijin hlas v jeho mysli, len čo sa za ním zatvorili dvere. Jeho odchod si všimli všetci vrátane pro-

fesora, ktorý si neodpustil poznámku o arogantných Mursovcoch. Miseaga potešilo, že aspoň niekto sa nasilu nesnaží správať k nemu milo.

Som na chodbe. Keď sa bude diať niečo zaujímavé, dám ti vedieť, upokojoval Miju.

Chodba bola prázdna a Miseag sa započúval do jej ticha. Spoza dvier sa ozývali hlasy profesorov, ktoré takmer zreteľne počul. Cez škáry v oknách k nemu prenikalo zavýjanie vetra. Kvapky z kohútikov na neďalekých toaletách padali do umývadiel.

A spomedzi všetkých týchto zvukov sa ozval ešte jeden. Tichý, pokojný dych človeka. Prichádzal z výšky – pravdepodobne sa nad ním niekto vznášal na vuznoške.

Miseag si túto výhodu nechal pre seba, pokrútil hlavou, akoby bol sklamaný, že nikoho nevidí, a potom sa pozrel na pierko. Viedlo ho k schodisku.

Miseag? ozvala sa Mija.

Ešte stále žijem!

Kráčal po schodoch a pravidelný dych neznámeho sa presúval s ním.

Miseag premýšľal, kto to môže byť. Pre Grigoriasa už nemal nijakú cenu, veď Knihu odpovedí mu odovzdal aj s návodom na použitie. Tancujúce pierka neboli ani Mariotov štýl. Podobalo sa to skôr na výmysel ženy, ale dych, čo vnímal, bol priveľmi hlboký. Bol si takmer istý, že patrí mužovi.

Pierko ho zaviedlo k východu z Velesu.

„Kamže, kam?“ opýtala sa Miseaga vrátnička.

„Von,“ odvetil a odzbrojil ju pohľadom. Každý iný študent by musel ukázať priepustku zo školy...

Miseag počul, ako ktosi za ním zosadol z vuznošky a nasleduje ho von.

Pierko ho zaviedlo do húštiny kríkov a stromov, ktoré rástli po okrajoch školy. Miseag vedel, že študenti tam tajne chodievajú fajčiť a ktovie čo ešte, no on tam ešte nikdy nebol. Zapraskali mu kĺby v prstoch, keď inštinktívne natiahol ruku k svojmu prútičku.

Miseag sa ocitol v najtmavšej časti lesíka. Zastal a rozhlíadol sa okolo seba. V ušiach mu silno znelo zavýjanie vetra.

„Bolí to, pravda?“ ozval sa mužský hlas. Neznal veľmi staro, Miseag odhadoval, že patrí mladému mužovi.

Miseag bez pohnutia stál na svojom mieste a čakal. Neunúval sa opýtať, čo ho má bolieť.

„Ten vietor, ako naráža na tvoje bubienky... mám pravdu?“

Mimovoľne trhol hlavou. Bola to pravda, silný vietor neprosplieval jeho ušiam. Vďaka Knihe mal nadpriemerne vyvinuté zmysly, a preto vnímal jeho zavýjanie citlivejšie ako normálni ľudia.

„Čo chceš?“ opýtal sa.

„Stretnutie,“ prosto odvetil hlas. Miseag vedel, že muž stojí za ním, no ešte stále zostával neviditeľný, a tak nemalo zmysel otáčať sa. Radšej vnímal všetky zvuky, pripravený brániť sa, ak by sa ten druhý rozhodol zaútočiť.

„Som tu.“

Čo sa deje? vyzvedala Mija.

Vydrž, odvetil.

„Nestojím o stretnutie s tebou,“ zasmial sa neznámy. „Ty budeš len sprostredkovateľom.“

„Tak mi to bližšie vysvetli,“ netrpezlivo ho vyzval Miseag. Triaslo ho od zimy. Vybehol len vo vlnenom čiernom svetri. Kabát nechal v škole, a hoci už nesnežilo, fúkal mrazivý vietor.

„Chcem sa stretnúť s Henrichom Arabesom v Perle a chcem, aby si to zariadil tak, že ma nik neuvidí vchádzať.“

„A ja chcem svetový mier,“ uškrnul sa Miseag.

„Hovorím to vážne. Arabes nebude ľutovať.“

„Si naivný, ak si myslíš, že mu to navrhnem.“

„Samozrejme, že mu to navrhneš. A ešte mu odovzdáš jeden odkaz. O hodinu budem čakať na tomto mieste. Chcem, aby prišiel sám na vuznoške. Potom...“

Miseag sa rozhodol odísť. Nemal chuť zmrznúť kvôli nejakému hlupákovi s čudným zmyslom pre humor.

„Stoj, Mursa!“ zakričal muž a Miseag okrem jeho hlasu začul aj prudký pohyb rukou. Otočil sa a odrazil zaklínadlo, skôr ako mu vrazilo do

chrbta. Rovnaké zaklínadlo vyslal proti neviditeľnému, no len ako hrozbu. Vedel, že protivník sa mu lahko uhne.

„Dokonalé,“ zasmial sa neznámy muž. „Máš bezchybný sluch.“

Miseag sa zamračil. Ešte nikto neprišiel na to, že má lepší sluch ako iní. Prinášalo mu to veľa výhod.

„Odkáž Arabesovi, že je tu ktosi, kto ľutuje, že v Žare to bolo naposledy. A nielen to.“

„Čo to má znamenať?“ opýtal sa netrpezlivo.

„On už bude vedieť. Keď sem príde na vuznoške a odvedie ma do bezpečia Perly, dočkáš sa vysvetlenia. Má na to len hodinu.“

Miseag zaťal čelusť. Nemal rád ultimáta. Natiahol ruku a vyslal k mužovi širokú stenu. Ten jej nestihol ani uhnúť, bola prirýchla. Narazila doňho a vtom ho zviditeľnila.

Prekvapený muž nestihol ani pevnejšie zovrieť svoju vuznošku, lebo Miseag mu ju čarami vyrázil z ruky. Neznámy odetý v čiernom plášti mal na tvári šatku, preto ho nespoznával.

„Ak mi ublížiš, Arabes sa nikdy nedozvie...“ vyhlásil, ale Miseagovo zaklínadlo ho zrazilo k zemi.

Čo sa deje? Už je to pridlho! naliehala Mija.

Miseag zaregistroval ďalší pohyb za svojím chrbtom, preto okamžite vyčaroval čarulu a vykročil ku kľačiacemu mužovi.

„Nechaj môjho syna!“ zakričal ženský hlas. A hoci jeho majiteľka bola tiež neviditeľná, Miseag ju spoznal.

Okamžite sa spoj s Henrichom! Rýchlo! prikázal zrazu Miji.

Návod na víťazstvo

„A potom moju hlavu vyvesí na Magradskom námestí.“

„Môžem ti dôverovať, že ma nezradíš?“ opýtal sa Henrich Arabes.

„Nemôžeš,“ usmiala sa, „ale riskneš to. Veď aj ja veľa riskujem.“

Henrich pokrútil hlavou.

„Chcem, aby si prisahal na život svojej matky, že mňa a Dorianu ochrániš a skryješ v Perle,“ pokojne vyhlásila a ruky si zastrčila do vreciek červeného kabáta.

Na to, že sa vraj skrýva pred Mariotom, je celkom nápadne oblečená, preblesklo Miji myslou. Nedôverčivo si ju od hlavy po päty premerala. Nebolo to prvý raz, čo ju zarazilo, že hoci Timea Perníková nie je pekná žena, jej vystupovanie, držanie tela a živý pohľad ju robia atraktívnou.

Ivanova sestra, pripomenula si v duchu a nemohla tomu uveriť. Jej adoptívny otec bol vždy skromný a milý. Úsmev nikdy nepredstieral, k ľuďom sa správal seberovne a priateľsky. Timea možno nebola nepriateľská, ale Mija ani teraz, ani nikdy predtým nedokázala odhadnúť, čo má naozaj za lubom. Naozaj ponúka Spoločenstvu informácie o Mariotovej pevnosti? Naozaj im chce pomôcť, alebo je to len Mariotov úskok?

„Uveď dôvod,“ žiadala Hlava Spoločenstva.

Dorian Perník sa uškrnul. Miseag stál nehybne a podľa jeho naklonej hlavy Mija vedela, že je v strehu a načúva zvukom okolia. Tibor držal

v ruke meč a čakal na Arabesove príkazy. Stáli medzi zasneženými korunami stromov neďaleko Velesu.

„Lubieta, s mojou pomocou môžeš vyhrať vojnu. Tak využi svoju príležitosť, kým ti ju ponúkam. Mohla som zostať v Magrade pod ochranou oveľa mocnejšieho čarodejníka, ako si ty, ale som tu a zrádzam ho! Či hovorím pravdu, alebo nie, zistíš čoskoro. Stačí, ak si vypočuješ moje informácie. Vďaka nim získaš esá, o akých si ani nesníval. Namiesto toho, aby si sa chopil šance, stojíš tu v tejto zime a vypočúvaš ma ako nejakú sedliacku. Nezabúdaj na to, kto som!“ V očiach sa jej zaiskrilo. „Marioto by už na tvojom mieste konal.“

„Podme do Perly,“ ozvala sa Mija. „Uvidíme, čo nám povie. Takto len zbytočne strácame čas.“

„Ak ma oklameš...“ začal Henrich, kým zväčšoval svoj prútik na vuznošku, ale Tima ho prerušila: „Nevyhrádzaj sa mi. Som to najlepšie, čo ťa za posledné roky postretlo. Buď vďačný a odveď ma do Perly.“

Mija sa mylila. Jej strýko nezväčšoval prútik na vuznošku, ale na dýku. A skôr ako si stihla uvedomiť, čo chystá, Henrichova dýka sa dotýkala Timeinho krku.

„Porozprávame sa,“ zamrmlal jej do ucha.

Mija ho videla so zbraňou v ruke prvý raz v živote. Hoci sa jej zdal rovnako mocný ako Metoj, od strachu jej zovrela hrdlo. Určite už dávno vyšiel z cviku, veď ho ani raz nevidela trénovať.

Keď sa Dorian pokúsil brániť matku, Henrich varovne pokrútil hlavou a potom sa dôrazne pozrel na Miseaga.

„Podme,“ prikázal Miseag a kývol na mladého Perníka.

Nechcem ho tu nechať samého... čo ak ho len chceta vylákať von? poznamenala Mija.

„Budeme blízko,“ uistil Miseag Hlavu Spoločenstva.

Vzápätí Henrich vyčaroval čarulu, ktorá pohltila jeho aj Timeino telo.

„Počujete, čo hovoria?“ otvorene sa opýtala Mija. Veď aj Miseag, aj Dorian mali extrémne vyvinutý sluch. Táto Dorianova vlastnosť dedičom poriadne skomplikovala život, keď si vypočul, že sa chcú vlámať do ľubietovskej Komory. Florián Perník ich tam našiel a potom postavil pred súd.

„Musel vytvoriť aj zvukovú stenu,“ odvetil Miseag. „Nepočujem ani slovo.“

Dorian sa samolúbo usmial. „Ja počujem, ale len šepot. Nerozumiem im, ale počujem viac.“

Miseag na to radšej nereagoval.

„Dorian, nechápem, prečo si tu s ňou,“ priznala Mija. „Veď ťa opustila, keď si bol ešte dieťa. Teraz máš koľko rokov?“

„Devätnásť a mama odišla, keď som mal šesť, ak to chceš vedieť.“

„Trinásť rokov si vyrastal bez nej, a teraz jej pomáhaš?“

„Človek si rodičov nevyberá,“ odvetil. „O tom by si mohla niečo vedieť.“

„To je od teba... veľkorysé,“ uznala pochybovačným tónom.

„Mohol som mať aj horších rodičov.“ Po krátkej odmlke škodoradostne dodal: „Napríklad tvojich.“

„Pako,“ to bolo posledné slovo, ktoré mu venovala. Miseag ju nenápadne chytil za ruku, aby sa upokojila a nehádala. Po Dorianovi vrhol jeden zo svojich najtemnejších pohľadov.

Do Perly neleteli tak, ako Mija predpokladala. Keď sa Henrich s Timeou dorozprával a nepochybne jej prisahal, že ju aj so synom ochráni, vytiahol guľaté spojovadlo a všetkých preniesol do vykúrenej obývačky v Perle. Mija si nespomínala, že by ho niekedy predtým použil. Zrejme slúžilo ako núdzové riešenie.

„Tak teda hovor!“ vyzval Timu, ešte než si vyzliekla červený kabát.

„Si nanič hostiteľ,“ karhala ho a pomaly si vyzliekala čierne kožené rukavičky.

Dokrivkal k nim pán Dlhofúz, na okamih si prekvapene prezrel neznámych návštevníkov a potom s typickým meravým výrazom vzal ich kabáty a Timein klobúk.

Tibor odišiel do svojej izby a ostatní sa na Henrichov pokyn pobrali do jeho pracovne.

„Dala by som si kávu. S dvoma kockami cukru a bez mlieka,“ oznámila Miji.

„Tak si ju urobte, ukážem vám, kde je kuchyňa,“ vyprskla Mija.

„Mija,“ oslovil ju Henrich.

„Ak veľavážená niečo chce, nech najprv rozpráva,“ vyhlásila neoblomne jeho neter. „Ešte stále nevieme, či je tu ako hosť, alebo ako Zradkyňa!“

Timea sa usadila do kresla oproti Henrichovi, preložila si nohu cez nohu a pobavene ukázala na Miju. „Páči sa mi. Má rovnaký zmysel pre humor ako jej mocný otecko.“

„Nevedela som, že Marioto má nejaký zmysel pre humor.“

„A v tom je ten fígel,“ zasmiala sa Timea a otočila k Henrichovi, čím dala Miji najavo, že s ňou skončila.

Mija si zahryzla do pery a zhlboka sa nadýchla.

Dorian stál pri dverách ako tieň. Ostatní ho takmer nevnímali, akoby sa počas tých rokov už dokonale naučil byť nenápadným a takmer neviditeľným. Vďaka tejto schopnosti zrejme počul a vedel ešte viac, ako sa ľudia obávali.

V pracovni sa rozhostilo ticho. Mija a Miseag stáli po Henrichovom boku a upierali zrak na červenovlásku pred sebou. Tá si vychutnávala ich napätie.

„Na dobré veci sa zvyká rýchlo, na zlé pomaly,“ začala. „Inými slovami, zvyknúť sa dá na všetko. Mala som na to veľa času. Nemyslíte si, že som opustila Mariota, lebo som to tam už nemohla vydržať. Odišla som, lebo som nemohla vykonať jeho príkaz. Ponižil ma. Žiadal odo mňa, aby som sa vrátila do pevnosti Zka a hľadala dôkaz o nejakom Grigovom prešlape. Lenže to je celkom zbytočné, lebo Marioto sa Griga nikdy nezbaví,“ pohrdavo sa zasmiala. „Nepoznala som citlivejšieho chlapca, ako bol malý Tornax Mursa. Ty áno, Henrich?“

„Stretla si sa s ním len párkrát,“ poznamenal.

„To mi stačilo. A úprimne povedané, dnes už naozaj nie je tým, čím býval. No niečo z toho chlapca v ňom predsa len zostalo. Nie je ochotný zbaviť sa vecí a ľudí, čo preňho niečo znamenajú. Aspoň nie dobrovoľne. Ved'aj preto stále vysedáva v tej svojej magradskej sieni. K rozchodu s Mel ho dotlačil Grigo. A k tomu, aby ju zabil, zase okolnosti. Keby mal o tom rozhodnúť sám a s chladnou hlavou, neurobil by to.“ Veľavýznamne sa pozrela na Miju. „Áno, zabil ju.“

Hoci to Mija tušila, zaboľelo ju to. Snažila sa, aby jej na tvári nebolo vidieť trpkosť. Snažila sa nemyslieť na obraz svojich úprimne zalúbených rodičov, čo vďaka magiolám videla v Čiernej more. Snažila sa nemyslieť na to, aký krutý bol Marioto k jej mame, ako veľmi sa zmenil...

„Ona ho, na počudovanie, zranila,“ vysvetľovala Tima. „Nečakane naňho zaútočila rozštiepenou vuznoškou bez magickej moci a on nezareagoval včas. Asi sa mu ešte nestalo, aby stál bezbranný v boji proti bývalej veľkej láske. To by nepriznal. No Melánia videla ten tenký, nenápadný potôčik krvi na jeho ramene a pochopila, že nie je neporazitelný.“

„Odkiaľ to všetko viete?“ opýtal sa Miseag. „Marioto tvrdil, že o jeho zraniteľnosti vie iba Grigorias a nik iný.“

„Bola som tam, môj milý Mursa,“ usmiala sa. „V Magrade som ako jedna z mála ľudí mala oči otvorené a dobre som počúvala. Navyše, Marioto nemal tajnosti pred svojím bratom a ten zase máločo zatajil predou mnou. Marioto je presvedčený, že o tomto jeho nedostatku neviem.“ Chvíľu sa hrala so svojimi dlhými červenými nechtami a nechala ostatných, aby všetky nové informácie spracovali. „Možno ste si to ešte nevšimli, ale mám mimoriadnu schopnosť zistiť aj to, čo človek skrýva pred sebou samým. Preto som bola užitočná pre Mariota a preto budem teraz užitočná pre vás.“

„Zatiaľ si nám veľa užitočných informácií neposkytla,“ neodpustil si Mijin strýko.

„Dobre teda, poviem ti to, čo chceš počuť. Mám pre teba návod, Lubieta,“ Tima položila ruku na operadlo a usmiala sa. „Návod, ako vyhrať vojnu.“

Mija s Miseagom si vymenili pobavené pohľady.

„Počúvam tvoj návod,“ posledné slovo Henrich zdôraznil. Jeho tón však nebol posmešný.

„Mariota musíš prevkapiť v jeho vlastnom dome. A to ešte pred vypršaním ročnej lehoty, ktorú dal Miji. Máš čas do konca júna. Dovtedy musíš vypracovať dokonalý a hlavne tajný plán. Vpadneš do Magradu a rozbižeš Mariotovu obranu. Bez vojakov mu bude neporazitelnosť nanič.“

Mija si rukou prikryla ústa. „Perfektné,“ zašepkala. „Ako je možné, že nám to nenapadlo skôr?“

Miseag sa uškrnul, lebo pochopil jej žart: „Asi preto, že dostať sa do Magradu je nad silu Spoločenstva.“

„Keby sa Magrad dal dobyť, už dávno je to plán číslo jeden, nemám pravdu?“ opýtala sa Mija strýka.

Henrich síce prikývol, ale spýtavo sa pozrel na Timu. „Alebo nám chceš povedať ešte niečo?“

„Nepáči sa mi, že mi nedôverujete.“

„Tak nás prestaňte naťahovať ako malé deti v škôlke a rozprávajte,“ odvrkla Mija. „Ak máte plán, pokúste sa ho vyrozprávať ešte dnes a nerobte si z nás dobrý deň. A ak nám už nemáte čo povedať, tak sa odtiaľto practe aj so svojím milým synáčikom.“

„To neurobím, ani keď sa tento rozhovor skončí,“ usmiala sa Tima. Mija v jej tóne postrehla škodoradosť. „Zostaneme tu, v Perle, lebo to je jediné naozaj chránené miesto v Polise. Marioto už možno zistil, že nie som v Grigovej pevnosti a zrátal si, koľko sú dve a dve. Pochopil, že som ho zradila. A také niečo nikomu len tak neprejde. Pri prvej príležitosti sa ma na výstrahu pokúsi zabiť, aby sa mu v budúcnosti už nikto neodvážil otočiť chrbtom. A potom moju hlavu vyvesí na Magradskom námestí,“ odhrnula si vlasy z tváre. „Preto sa musím spoľahnúť na prastaré zaklínadlá, ktoré chránia Perlu. A preto toto miesto neopustím, ani keby si ma odtiaľto chcela vyhnať.“

„Mija má pravdu. Rozprávaj o tom, čo chceme počuť. O tvojej budúcnosti sa budeme baviť neskôr,“ poučil ju Arabes.

Timea si sťažka vzdychla: „Hoci som v Magrade strávila väčšinu času z tých trinástich rokov, nepoznám ani polovicu chodieb pevnosti. Pod zemou je to labyrint, nad zemou sieť spojovadiel. Len Marioto vie, kam vedú, čo sa skrýva za všetkými tými dverami... Takže nečakajte, že vám nakreslím plány celého mesta. To dnes nedokáže nikto.“

„Ak by sme aj mali plány mesta, najväčším problémom je dostať sa dovnútra,“ vecne podotkol Miseag.

Timea naňho namierila ukazovák. „Správne! To budete musieť vyriešiť, keď nájdete tie plány. Po vzduchu aj po vode... obe možnosti sa zdajú nemožné, a tak vám len zostáva dúfať, že v plánoch nájdete diery, že

objavíte spôsob, ako sa dostať do jadra Magradu. Za to vám však neručím. No viem, ako sa dostanete k plánom.“

„Počúvame,“ povedal Henrich takmer nezaujato. Timei ešte stále veľmi nedôveroval.

„Martinus,“ vyhlásila, akoby to bola šifra, ktorá mala všetko vysvetliť.

„Je mŕtvy,“ netrpezlivo dodala Mija.

„Je mŕtvy, lebo chcel zraďiť svojho brata. Je mŕtvy, lebo chcel Spoločenstvu odovzdať plány Magradu so všetkými zaklínadlami a tajomstvami, ktoré tam Marioto ukryl. Martinus bol totiž architektom celej pevnosti. Veľmi talentovaný človek. Žiaľ, v porovnaní s Mariotom nikdy nemohol plne zažiť. Žil v jeho tieni a celý život preto trpel. Zároveň ho však obdivoval a bál sa života bez jeho ochrany, preto mu pomáhal. Keď Magrad dostávali, Marioto prikázal všetky plány zničiť. Martinus si však jednu kópiu tajne odložil, pre istotu, ako poistku... Myslím, že ju nikdy neplánoval použiť, bál sa postaviť proti bratovi a zraďiť ho. Nebyť Melánie, nikdy by sa o to nepokúsil.“

„Čo s tým má spoločné Mel?“ opýtal sa Henrich so zvrášteným čelom.

„Keď bola v Grigovom zajatí, Martinus sa s ňou stretával. Keďže sú tu deti, pokúsim sa vyjadriť veľmi jemne – ako som ja vždy mala slabosť pre Mursovcov, Martinusovou slabosťou boli všetky Mariotove hračky. Mel to využila a presvedčila ho, aby jej pomohol, aby jej dal plány a ušiel s ňou z pevnosti do Ľubietovej.“

„To sa však nepodarilo. Grigorias ich odhalil,“ hádal Arabes.

Prikývla: „Podozrievam Griga, že o Martinovej zrade vedel už skôr, ale čakal na príležitosť, aby rozpútal poriadne peklo. Nenávidel Martina a takto dostal možnosť zabiť ho za zradu. Marioto ho síce nepochválil, ale ani nezabil. A čo sa týka tvojej sestry, Grigorias bol veľkorysý – prenechal ju Mariotovi. Bola však taká zlomená a zničená, že nemala najmenšiu šancu obstáť v nijakom súboji. Nehovoriac o súboji s najmocnejším čarodajníkom.“

Miju striaslo. „A čo sa stalo s plánmi?“ chcela vedieť.

„To musíš zistiť! Viem, že ich nemali pri sebe, keď sa pokúšali utiecť. A viem presne, že noc predtým sa Martin niekam vytratil. Verím, že Melánii prezradil, kam ich ukryl pre prípad, že by sa mu niečo stalo. Preto sa

musíš dostať do cely, v ktorej ju Grigorias väznil, a musíš vyvolať minulosť. Tvoje magioly to vraj dokážu.“

„Takže váš plán, ako dobyť Magrad, spočíva v tom, že najprv dobyjeme Grigoriasovu pevnosť?“ uistovala sa Mija.

„Verím, že keď sa Zka dostane vám trom do rúk,“ svoje slová adresovala len dedičom, „jeho dni budú zrátané. Marioto by ho nezabil, ale vy áno. Preto som sa rozhodla pridať na vašu stranu.“

„Takže nijaké šľachetné dôvody? V mene mieru, tradícií, v mene ocovej pamiatky...“ posmievala sa Mija.

„Šľachetnosť nie je v kurze od čias, čo sme začali loviť mamuty. Podstatné je prežiť,“ poučila ju nemilosrdne Tima.

Miseag prevrátil oči.

„Čo vieš o pevnosti Zka? Ako sa tam dostaneme?“ opýtal sa Henrich.

„Dobyjete sa dovnútra, a ak pôjde všetko dobre, zničíte nielen pevnosť, ale aj Griga.“ Z Timeinho mrazivého úsmevu Miji naskočili na chrbte zimomriavky. „Viem presne, kde sa nachádza. Viem aj to, ako vyzerá. Strávila som tam niekoľko mesiacov. Lahko vám opíšem všetky jeho brány a chodby. Prebojovať sa tam však budete musieť sami a určite nie pod vlajkou Spoločenstva. Marioto bude tušiť, kto to urobil, a aj to, kto vás tam poslal. Ak oficiálne napadnete jeho ľudí, vykašle sa na dohodu a okamžite zaútočí. Musí to vyzeráť ako Mijina pomsta za Ivanovu smrť, nie ako útok Henricha Arabesa.“

„Čo tým myslíte?“ nechápala Mija, odpoveď však tušila. No dovtedy sa nikto neodvážil vysloviť to podozrenie nahlas.

„Grigorias zabil môjho brata,“ sebaisto vyhlásila Tima. „Chcel však zabiť teba, Mija. Ivan mu v tom zabránil, ale to neznamená, že sa o to nepokúsi znova.“

Na Henrichovej ani na Miseagovej tvári sa nezračilo prekvapenie. Aj oni to tušili, len nechceli Miju zbytočne rozrušovať nepodloženými tvrdeniami.

Ťažko preglgla: „Viem.“

Tima sa otočila k Henrichovi: „Potrebuješ na to hrubú silu – schopných bojovníkov a mocných čarodejníkov, ktorí zrušia ochranu pevnosti.“

„Ako si sama povedala,“ pomaly začal Henrich, „Grigorias Miju stále ohrozuje. Nemôžem mu ju takto podstrčiť, priviesť do jeho pevnosti a nemôžem...“

„Potrebujete moje magioly,“ prerušila ho Mija.

„Môžeme pevnosť dobyť a až potom tam priviesť Miju,“ navrhol Miseag.

Timea pokrútila hlavou: „Nie, nemôžete riskovať. Pevnosť Zka nedobyjete, kým bude existovať Magrad. To miesto bude nebezpečné, lebo Marioto zhromaždí Zradcov a pomstí sa vám, ak tam zostanete. Nebudete mať čas zavolať malú Lubietovú. Musíte konať rýchlo – dostať sa dnu, zničiť Griga, získať odpovede na otázky. A odísť, kým sa správy o útoku dostanú k Mariotovi.“

„Takže tam potrebujete aj mňa,“ uzavrela Mija a zamyslela sa nad hrozbami, ktoré ju tam čakajú. Grigorias bude mať iste plné ruky práce s tým, aby chránil svoj domov. Alebo predsa len uprednostní svoju nevy-svetliteľnú túžbu zbaviť sa jej?

„Nemôžeme to urobiť,“ protestoval Miseag. „Nemôžeme jej veriť. Gri-go nás chce takto vlákať do pasce.“

„Nie, v tomto Time dôverujem,“ uistovala ho Hlava Spoločenstva.

„Ja nie!“

„Miseag, ak neveríš jej, uver mne.“

„Ocením, páni,“ ozvala sa Timea, „ak sa prestanete o mne rozprávať, akoby som tu nebola!“

„Vonku si jej ešte veľmi neveril...“ pripomenul mu Miseag.

„Presvedčila ma a to ti musí stačiť!“

Z Miseagovho výrazu bolo zrejmé, že mu to nestačí.

Mija rýchlo zastavila ich hádku: „Pôjdem tam.“

„Ešte sme sa nedohodli, či tam vôbec pôjdeme!“ namietal Miseag.

„Jasné, že pôjdete. Je to možno jediná šanca a ja vám musím pomôcť. Magioly som nedostala len tak zo špásu. Možno toto je ten dôvod.“

„Vôbec sa mi to nepáči. Nemôžeme od teba chcieť, aby si tak veľa riskovala,“ tvrdil Henrich.

„Oco riskoval viac... Zachránil mňa aj magioly. Takže takto to bude

mať aspoň nejaký zmysel,“ pokrútila hlavou. „Jednoducho tam s vami pôjdem. A kým budem vyvolávať minulosť, budete ma chrániť. Alebo iní vojaci, to je jedno. Existuje veľmi veľa dôvodov, aby sme tam šli.“ Veľavýznamne sa pozrela na Miseaga. *Grigo má Knihu odpovedí.*

„Áno, ale...“ chcel namietnuť, no Tima mu skočila do reči.

„Takže to vyskúšate a tým sa táto téma uzatvára! Teraz by sme sa mali porozprávať o podrobnostiach. Nebudte tvrdohlaví, myslite na Spoločenstvo.“

Henrich sa vážne pozrel na neter: „Si si istá?“

„Absolútne istá.“ Dôrazne sa pozrela na Miseaga. „Absolútne istá.“

Nespokojne prikývol.

„Potrebuješ vojakov!“ netrpezlivo mu oznamovala Timea. „A nie členov ČTS. Marioto má medzi tajnými ešte viac vyzvedačov ako na Najvyššom úrade. Potrebuješ verných a diskrétnych vojakov.“

Hlava Spoločenstva sa pošúchala po čele: „Bez vedomia Najvyšších nezoženiem viac ako sto.“

„To nestačí.“

„Možno by nám pomohli klany,“ nadhodil Miseag. „Adria by zhromaždila Zberačov.“

„Adria,“ usmiala sa popod nos Tima a zvedavo čakala na Henrichovu reakciu.

„Nemohli by sme sa dohodnúť s... Aldom?“ neisto sa opýtala Mija. Vedela, že aj Henrich, aj Miseag sú na toto meno alergickí. Hlavne odvtedy, čo ju Aldo s Natrigou nechal napospas vílam v Maettregii. No určite by im poskytol dostatok schopných mužov.

Timea si premerala Miseaga: „Videla som tvoj súboj s Fričkom. Ešte stále máš takú formu?“

Prikývol.

„Potom by možno stačilo, keby ste zhromaždili len päťsto mužov. Podstatný je plán,“ pokrčila plecami

„Prečo mám stále pocit, že sa nás snažíte vlákať priamo do Grigových pazúrov?“ zapochybovala Mija.

„Potom som úžasná klamárka,“ veselo sa usmiala.

„Vieš, čo sa stane, ak to nevyjde,“ pripomenula jej Hlava Spoločenstva.

Timeina tvár zväžnela: „Áno, viem.“

V pracovni sa rozľahlo napäté ticho. Henrich sa mračil. Premýšľal a ostatní čakali na jeho rozhodnutie. Keď ho napokon vyslovil, nikoho neprekvapilo.

„Porozprávam sa s Adrianou. Budeme sa musieť stretnúť s Metojom a Kalimom, aby sme sa dohodli na podrobnostiach. Mužov zoženiem, no budem potrebovať spoľahlivých ľudí, čo ich povedú. Spoluprácu s Aldom vylučujem.“

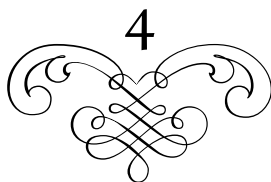
„Ako myslíš,“ Tima pokrčila plecami. Potom vstala z kresla a rozžiarené sa usmiala: „Tak, kde je moja nová izba?“

Mija na ňu vrhla nenávistný pohľad. Miseag sa neudržal – keď videl jej výraz, myklo mu kútikmi pier. Timea ten nepatrný pohyb zaregistrovala a všvedúcky sa usmiala.

S ňou to tu vôbec nebude jednoduché. Mám pocit, že pred ňou náš vzťah dlho neutajíme, skonštatovala Mija. Zámerne vyslala k Miseagovi veľmi tichú myšlienku, aby ju Zradkyňa náhodou nezachytila.

Viem, ale na druhej strane sa vďaka nej dostaneme ku Grigovi a ja získam naspäť Knihu odpovedí, odvetil Miseag. *Takže mi to rozhodne stojí za trochu prísnejšie bezpečnostné opatrenia.*

A kniha odpovedí nebola to jediné, čo sa skrývalo v pevnosti Zka. Mija si so skrývanou spokojnosťou uvedomovala, že tam žijú aj ostatní Maettregovia. A tí si so sebou odniesli tretí aluvág – maettregské kamene.

Odpútanie pozornosti

„Cez ďalšiu prestávku by to už asi bolo nápadné.“

„Naozaj nechápem, čo na mne vidia,“ vzdychla si Mija. „Sú tu aj krajšie dievčatá, nech otravujú tie.“

„Asi ťa šokujem, ale nám nejde vždy len o najkrajšie alebo najsexi dievča,“ poučoval ju Pete. „Ty si...“ zamyslel sa a hľadal to správne slovo, „značka. Značkové oblečenie nemusí byť najkrajšie a najkvalitnejšie, ale aj tak ho chceme.“

„S komplimentmi ti to ide v poslednom čase dolu vodou,“ sucho skonštatovala Mija.

Pete ju hneď vyviedol z omylu: „Nechcem ti lichotiť. Chcem tým povedať, že si pre nich zaujímavejšia ako taká Dušena.“ To bola najkrajšia študentka jedenásteho ročníka. „Pre tvoj pôvod, tvoje schopnosti, minulosť, ten výstup v Stribogovom paláci... A aj bez toho si dosť príťažlivá na to, aby o teba javili záujem.“

„To už bolo lepšie,“ uznal Miseag.

Medzitým zišli na dolné podlažie a postavili sa do radu v bufete. Boli medzi prvými, lebo Mija sa hneď po hodine prešmykla von v snahe vyhnúť sa rozhovorom s ďalšími zvedavcami. Miseag si uvedomoval, ako veľmi sa jej nepáči záujem skupinky dievčat o jeho osobu, a pri tej myšlienke sa musel znova pousmiať.

V bufete si všetci kúpili limonádu z červeniek guľatých, ktorá má vraj upokojujúci účinok. Navrhla to Danka, lebo mala pocit, že odkedy sa včera dediči vytratili zo školy, sú zamyslenejší. Samozrejme, Mija s Miseagom im nemohli povedať pravdu o Timei a Dorianovi, Henrich im to zakázal. Bolo však len otázkou času, kedy sa to ich kamaráti dozvedia. Stačilo, aby prišli na návštevu do Perly. Timein vplyv tam bol už od prvého večera absolútne neprehliadnuteľný.

Prechádzala sa tam, akoby bola paňou domu. Rozprávala sa s každým sluhom, nakázala si priniesť nové šaty, topánky a kabáty podľa najnovšej módy za také peniaze, že Miji takmer oči z jamiiek vypadli, keď uvidela účet. A všetko platil Henrich. Vráťane obrazov na chodbe, ktoré čakali, kým ich niekto porozvesuje po dome.

„Typicky chlapský dom – minimum ozdôb, len pracovňa je preplnená,“ sťažovala sa počas večere Timea a sprisahanecky žmurkla na Miju. „Mali by sme s tým niečo urobiť.“

„Urobte si s tým, čo chcete. Mňa z toho vynechajte,“ odpovedala jej Mija.

Tima ju vzala za slovo. Zatiaľ čo Dorian sa po dome pohyboval ako duch, jeho matka všetko prevracala naruby.

„Už sa teším na tie titulky v Čarodejníku – Spoločenstvo pred vojnou, a Henrich Arabes nakupuje záclony!“ mrmlala Mija, keď ráno odchádzali z Perly.

Čím viac sa zaoberala Timou, tým menej myslela na Ivana a budúcnosť, preto ju Miseag zámerne podpichoval.

„Všimla si si, keď hovorila, že vždy mala slabosť na Mursovcov?“ nadhodil cestou v Magi.

„Hm...“

„To zahŕňa aj mňa, nie?“ opýtal sa s nádejou v hlase.

Odpoveďou mu bol čudný zvuk podobný vrčaniu.

Teraz Mija ten zvuk vydala znova, keď prijímala Peteho kompliment. Posadali si okolo stola a v tichosti popíjali džús. Bart občas pozrel na schodisko, lebo bola veľká prestávka a mala sa k nim pridať Natriga. Pete sa už zmieril so svojou novou pozíciou outsidersera, a tak sa len ľahostajne

rozhlíadal a na každý namrzený pohľad odpovedal úsmevom. Danka ho sledovala a krútila hlavou.

Chod' na WC, povedal Miji Miseag.

Poznám aj lepší spôsob, ako sa ma zbaviť, aby si sa mohol rozprávať s tými uchichotanými sliepkami, odvetila Mija a zazrela na hlúčik dievčat, ktoré sa neďaleko nich potichu smiali.

Miseag sa k nej naklonil a vložil jej do ruky akúsi guľôčku. „Hneď prídem,“ oznámil priateľom a zamieril k schodisku. Práve tam stála Dušena so svojimi kamarátkami.

Pete sa zachechtal. Bart si to takmer nevšimol.

„Jeden s tým prestal, ďalší začal,“ povzdychla si Danka pri pohľade na odchádzajúceho Miseaga.

Chod' na WC, zopakoval Miji.

„Nuž, veď mu to doprajme, nie?“ uškrnula sa Mija a vstala. „Kým sa vráti, idem na toaletu. Nejdeš so mnou?“ spýtala sa Danky. Tá pokrútila kučeravou hlavou a vzápätí kopla Peteho do členku, lebo robil hrozivé grimasy na malých chlapcov za vedľajším stolom.

„Počkajte tu,“ požiadala Mija Tibora a odišla.

Miseag zatiaľ vyšiel po schodoch a nakrátko zabodol svoj pohľad do Dušeniných očí. Stačilo to na to, aby ho aj s kamarátkami nasledovala.

Tak získal potrebné alibi. Už musel len vymyslieť, ako sa ich zbaviť.

A čo teraz? zvedavo sa ho opýtala Mija.

Počkaj chvíľu.

Miseag pokračoval na koniec chodby k bočnému schodisku a pritom potichu odriekal zaklínadlo. Keď zabočil k schodom a stratil sa dievčatám z dohľadu, zaklínadlo dokončil. A zrazu bol neviditeľný.

„Kde je?“ opýtala sa Jolana.

„No páni!“ zvolala Dušena, keď si uvedomila, že im naozaj zmizol.

„Zahráva sa s nami...“ skonštatovala jej kamarátka. Neznelo to urazene, skôr vzrušene.

„Áno,“ zamyslene sa usmiala Dušena a dlhé vlasy si prehodila cez plece. Na tvári mala pohľad bojovníčky, čo sa chystá vojsť do arény.

Miseag dievčatám občas nerozumel.

Otvor tú gulôčku, je to spojovadlo, prikázal Miji, keď vyšiel na najvyššie poschodie pre najstarších študentov. Od začiatku roka bolo prázdné, lebo väčšinu z nich povolali do služieb Spoločenstva – bojovníkov do akadémie, kam mal pôvodne nastúpiť aj Miseag, iných na výpomoc pri prípravách na vojnu. Mali tam absolútne súkromie.

To som pochopila, drahý, ubezpečila ho Mija.

Aj Miseag otvoril svoje spojovadlo a vzápätí jeho tvár pohltila zlatistá žiara. Zjavili sa pred ním úzke svetlé dvere. Netrvalo dlho a Mija sa cez ne nedočkavo prepchala. Keď uvidela Miseaga, rozosmiala sa.

„Kedy si tu stihol vyrobiť spojovacie dvere?“ opýtala sa.

Ukázal na gulôčku. „Toto funguje ako prenosné spojovacie dvere. Ak sa spojovadlá otvoria naraz, môžeš chodiť z jedného miesta na druhé. Novinka z mojej dielne.“

„Fíha... to máš z Knihy?“

„Sčasti... Mal som zaklínadlo na obyčajné spojovacie dvere. Toto mi napadlo vyrobiť až vtedy, keď som s tebou začal chodiť... Chcel som, aby sme sa k sebe čo najľahšie a najrýchlejšie dostali,“ usmial sa. „Len mi to chvíľu trvalo.“

„Na takom vynáleze by si mohol poriadne zarobiť!“ poznamenala uznanelivo.

„Nechcem peniaze, chcem teba,“ zašepkal a pritiahol si ju bližšie. Objala ho okolo krku a on sa vzápätí zmocnil jej pier. Kútikom oka skontroloval, či ich náhodou niekto nevidí, potom sa však rýchlo dal uniesť Mijinými bozkami. Nadvihol ju, oprel o stenu a aspoň na chvíľku zabudol na to, kde sú a čo ich čaká.

Tá chvíľa však prešla rýchlo. Odtrhli sa od seba. Obaja pochopili, že sa už musia vrátiť, ak nechcú vyvolať podozrenie, že Mija má extrémne trávacie ťažkosti.

„Takúto prestávku si občas môžeme dopriať, či nie?“ opýtala sa Mija, než vošla do spojovadla.

„Hocikedy,“ uistil ju Miseag a vtisol jej bozk na odhalené plece. „A skôr ako vyjdeš von, snaž sa trochu upokojiť,“ zašepkal jej do ucha a pobožkal ju na zátylok. „Si celá červená,“ dodal s úsmevom a posledný bozk jej dal

na krk. Vtom jej aj ten očervenel ako limonáda, ktorú nechala na stole v bufete.

Buchla ho po zadku. „Toto mi nerob, čo si o mne ľudia pomyslia, keď vyjdem von taká červená?“ zasmiala sa a vošla do dverí, skôr ako stihol Miseag niečo povedať.

O pár minút sa stretli v učebni. Sadli si vedľa seba a nenápadne sa o seba obtreli rukami. Na ich tvárach však nebolo nič poznať. Nezaujatý pozorovateľ by si nič nevšimol.

A Miseag bol zase priveľmi zaujatý vymýšľaním ďalšej zámienky, ako sa s Mijou nenápadne vytratiť na najvyššie poschodie. Takže si nevšimol, že niektorí spolužiaci nie sú v učebni.

Po mimoriadne nudnej hodine o liečení levanduľovým odvarom Mija vytiahla magil a všetkým oznámila, že sa musí spojiť s Henrichom. „Pre tú včerajšiu záležitosť,“ dodala tajomne.

„Naozaj nám nemôžete povedať, o čo ide?“ smutne sa dedičov spýtala Danka.

„Mrzí ma to...“ úprimne povedala Mija.

„Škoda,“ ozval sa Bart a chvíľu predstieral, že ho to naozaj zaujíma. „Idem za Natrigou. Uvidíme sa dole pri bufete,“ vstal a nedočkavo sa predieral pomedzi lavice. Musel zísť dve poschodia, aby sa s ňou stretol, čo nebolo málo pre jeho buclatú postavu, preto mal naozaj naponáhlo.

Miseag sa zatiaľ rozhliadol po učebni a hľadal Dušenu. Jeho trik ju očividne nadchol, tak prečo by jej znova neurobil radosť. Bolo to celkom dobré alibi.

V triede nebola, preto sa veľavýznamne pozrel na Peteho, aby bolo každému jasné, čo má v úmysle, a vstal.

„Potom mi povieš, o čom hovoril,“ povedal Miji a dychtivosť v očiach ani nemusel predstierať. Spolu vyšli von a odtiaľ sa každý vybral opačným smerom. Mija sa Tibora zbavila rovnako ako predtým – povedala, že si ešte musí odskočiť. Tibor sa zatváril ustarostene.

„Nie je ti dobre?“ opýtal sa.

„Nič vážne!“ mávla rukou.

Miseag svoj trik nemusel zopakovať. Dušenu nikde nenašiel, a tak len predtíeral, že sa ide prejsť po škole.

Tentoraz mali na seba ešte menej času. Miseag sa v rekordnom čase musel vyštverať na najvyššie poschodie, ale aspoň mohol Miju opäť slobodne objať.

„Cez ďalšiu prestávku by to už asi bolo nápadné,“ nadhodil, keď sa opäť lúčili.

„No cez tú ďalšiu...“ nedokončila Mija, len sa lišiacky usmiala.

„... to by šlo.“

Vošla do dverí, a keď sa ich žiara vytrácala, Miseag potichu zopakoval: „To by šlo.“

Miseag si už zvykol na zvedavé pohľady a šepotanie, keď prechádzal okolo väčších skupiniek. No keď sa vracal po chodbe a zastal tam, odkiaľ lietali na vuznoškách až na dolné poschodie, mal chuť všetkým tým zvedavcom vynadať.

Tvářili sa, akoby ho videli prvýkrát. Dokonca sa mu zazdalo, že niekto sa aj zasmial. Miju zbadal na plošine, kde zoskakovali z vuznošiek. Tibor sa ešte stále tváril ustarostene.

„Tak čo hovoril Henrich?“ opýtal sa a zaprisahával sa, že sa nedá rozčuľiť tým nepríjemným šumom v hale.

„Nemal na mňa čas,“ odvetila Mija s predstieraným sklamaním.

Miseagove citlivé uši si však rýchlo uvedomili, že hluk v hale zosilnel a študenti sa prestali tmoliť. Väčšina zostala stáť, len niektorí prešli k svojim kamarátom. Mnohí držali v ruke magily a vzrušene sa pozerali raz na ne, raz na dedičov.

Zlé tušenie zovrelo Miseagovi žalúdok.

Mija sa zmätene rozhladla naokolo.

Oproti im kráčali dvojčky v spoločnosti Natrigy a Peteho. Všetci okrem rozosmiatej Natrigy mali na tvári rozhorčený výraz. Dokonca aj Bart.

Miseag siahol do vrečka a vytiahol svoj magil. Čítanie Čarodejníka nepatrilo medzi jeho koníčky, nové správy si nikdy nevyšímal. Bol si však

takmer istý, že najnovšia správa je zaujímavá, nech to bude čokoľvek. Jedine to mohlo vysvetľovať čudné správanie ostatných.

Celá hala pomaly utíchala, oči sa upierali na dedičov a ich priateľov, čo stáli pred nimi a čakali, kto prvý preruší ticho.

Miseag otvoril najnovšiu správu v Čarodejníku. Mija sa k nemu naklonila, srdce jej bilo ako zvon.

Mariotovi dediči: horúce bozky a vášnivé objatia!

„Och,“ vydralo sa z Mije, keď si prečítala ten nadpis. A ďalšie och z nej vyšlo vždy, keď Miseag otáčal strany s fotografiami z ich stretnutia na poschodí. Mija asi nikdy v živote nebola červenšia.

Tie fotografie videlo celé Spoločenstvo!

Tibor si diskrétno odkašlal a pri štvrtej strane radšej odvrátil zrak.

„Och, ou, och...“ vzdychala Mija. Miseag to nakoniec vzdal, nechcel vidieť všetky tie fotografie a obsah článku si domyslel. Ako mohol tak stratiť hlavu a nepresvedčiť sa, či ho tá dotieravá Dušena nehľadá? Preto ju nenašiel ani po hodine lietania! Odmietnutá blondínka bola zaneprázdnená rozhovorom s redaktormi bulváru!

„Je to pravda?“ opýtala sa Danká.

Mija sa na ňu previnilo pozrela. Do tváre sa jej okamžite nahrnula ďalšia červeň.

Miseag ju pevne chytil za ruku a rozhliadol sa po hale. Bolo tam viac ľudí ako zvyčajne. Omnoho viac. A väčšina na nich upierala svoje ohromené pohľady.

Nebolo cesty späť. Tá správa sa už určite dostala aj k Henrichovi. K všetkým.

„Pod,“ povedal a potiahol Miju za ruku. Predral si cestu pomedzi prekvapených kamarátov a ťahal ju do stredu haly, ktorá mala jednu veľkú výhodu. Ak sa ľudia z chodieb vyklonili, dovideli na ňu od všadiaľ. Takto ich mohla vidieť prakticky celá škola.

Nemalo sa to takto prevaliť, telepaticky zašepkala Mija a odvracala od ostatných zrak.

Viem. Je to moja vina, priznal Miseag.

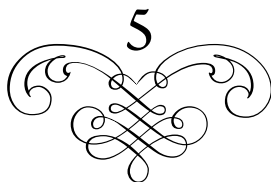
Zastal v strede haly.

„Čo to robíš?“ nechápala Mija. Zrejme si myslela, že s ňou chce odísť. Objal ju okolo pása a zatváril sa smrteľne vážne.

„Si totálny blázon,“ zasmiala sa, keď pochopila jeho úmysel.

A potom sa pred celým Velesom pobožkali, aby nik nepochyboval o tom, že to myslia vážne a že sa majú radi.

„Prečo nám o tom nepovedali?“ začuli Dankin smutný hlas ešte predtým, čo sa po hale rozľahol piskot, smiech, ohromené nádychy a napokon aj opatrný potlesk.

Namrzený Henrich

„Pravidlá sú pre ľudí, čo nemajú fantáziu.“

„Škola sa nám začala len pred tromi dňami a z toho už dvakrát sme odišli pred koncom vyučovania,“ podotkla Mija cestou do Perly. „Ak to takto pôjde ďalej, môžeme rovno požiadať o odklad štúdia.“

Snažila sa trocha odľahčiť atmosféru, lebo odkedy Henrich prikázal Tiborovi, aby dedičov okamžite priviezol do Perly, Miseag sa tváril, akoby zjedol jednonožku zubatú. Jej pokus nepadol na úrodnú pôdu. Miseagova tvár zostávala zachmúrená.

„Pozri, viem, že sme sa tomuto chceli vyhnúť, ale teraz to už nejde zvrátiť. Henrich sa s tým bude musieť zmieriť. Porozprávame sa s ním a presvedčíme ho,“ chytila ho za ruku. „Máme na rováši aj väčšie problémy, ako je tento, nie?“

„Bol by som radšej, keby sme mali viac času na prípravu. Nečakal som, že si nás hneď zavolá,“ priznal Miseag.

„Keď sa to tak vezme, celé týždne sme sa mohli pripravovať. Som rada, že si nás hneď zavolať. Čím skôr to budeme mať za sebou, tým lepšie,“ pokrútila hlavou. „Nemal si problém pobožkať ma pred celým Velesom, tak čoho sa teraz bojíš? Lutuješ to?“

„Nie,“ odvetil. „Svojho strýka však nepoznáš tak ako ja. Henrich teraz zúri a neprekvapí ma, ak si všetky svoje veci nájdem vyhádzané pred

domom. A keďže som sa vykašľal na vojenskú akadémiu, jediným riešením bude návrat do Hornej Vsi k tete, až kým nebudem mať sedemnásť,“ vážne sa pozrel na Miju. „Nebudem ho o nič prosiť a nerob to ani ty. Je jasné, že nás nenechá pod jednou strechou, nielen preto, že som mu kľamal. Je to zrejme nevhodné... Jednoducho budem musieť odísť.“

„Viem, že nebudeš Henricha prosiť, ale to neznamená, že musíš odísť z Polisu. Pete ti určite rád pomôže, ak s tým bude jeho otec súhlasiť. A ak aj nie, môžeš sa spoľahnúť na Maettregov,“ uškrnula sa. „Privítajú ďalšiu posilu. Aspoň sa naučíš šiť.“

„Nechcem od nich a ani od Rabelovcov láskavosť. V jednom dome s Pavlom bývať nebudem a od Maettregov to po tom, čo som podpálil ich domovy, žiadať nebudem. Tete jednoducho ponúknem peniaze. Nepôjde o láskavosť, ale o obchod. Je to jediná dôstojná možnosť,“ pokrútil hlavou.

Mija si zahryzla do pery. To sa jej vôbec nepáčilo. Miseag v Hornej Vsi? Tak ďaleko od nej? To si nevedela predstaviť. Mysel jej pracovala na plné obrátky – musí niečo vymyslieť!

Vo vstupnej hale ich vítala Timea. Rozhodila rukami a zvolala: „Vitajte, zaľúbenci!“

„Vyškriabem jej oči,“ zamrmlala Mija, keď sa od nej odvrátila, aby podala pánu Dlhofúzovi svoj zimný kabát.

„Už ste očakávaní. Henrich je vo svojej pracovni a je trochu namrzený,“ oznámila im.

Mija sa na Miseaga povzbudivo usmiala. Chytil ju za ruku a naraz vykročili. Tváril sa veľmi vážne.

„Trafíme tam aj sami!“ ubezpečil Timeu, keď si všimol, že ide tesne za nimi.

„Ak chcete malú radu,“ začala, no Mija ju okamžite zastavila: „Od vás chceme mať len pokoj!“

Červenovláska ľahostajne pokrčila plecami a pokojne ich nasledovala. *Nerozčuľuj sa kvôli nej. Stačí, že zúri Henrich*, upokojoval Miju Miseagov telepatický hlas.

Hádam tam nepôjde s nami!

Nebudeme sa kvôli nej rozčulovať.

Zastal pred otvorenými dverami pracovne a rázne na ne zaklopal.

„Vstúpte!“ prikázal im Arabes.

Poslúchli. Timea vošla s nimi a zatvorila za sebou dvere.

Nesadli si do kresiel, radšej sa k nim postavili a hľadeli pred seba. Timea sa pokojne uvelebila na pohovke pri dverách. Henrich stál pred knižnicou, rukou sa opieral o operadlo svojej stoličky a mrazivým pohľadom si prezeral ich tváre. V jeho modrých očiach sa doslova zablýskalo, keď sa zastavili na spojených rukách dedičov.

„Odkedy?“ opýtal sa Henrich pomaly.

„Odkedy sme spolu alebo odkedy sa máme radi?“ spresňovala Mija.

„Mrzí ma, že sme vám klamali,“ ozval sa Miseag a Henrichovu otázku sa rozhodol ignorovať. „Nebolo to preto, že sme si neboli istí naším vzťahom. Skrývali sme sa, aby sme vám nespôsobili ďalšie starosti. Vieme, že ste nás na verejnosti prezentovali ako súrodencov, ale urobili ste to, ešte skôr ako ste nás spoznali a ako sme mali možnosť vyviešťať vás z omylu. Nikdy som sa k Miji nesprával ako k sestre a ani ona ku mne ako k bratovi. Vy ste jednoducho videli len to, čo ste chceli vidieť, nemali ste čas všimnúť si, že to tak nikdy nebolo. Nechceli sme, aby ste sa po tých udalostiach s Mariotom cítili ako klamár aj preto, že ste o nás vyhlasovali niečo, čo nebola pravda. Lutujem, že ste sa to dozvedeli takto. Bola to moja chyba. To však na našom vzťahu nič nemení. Ja a Mija zostaneme spolu a nebudeme si pýtať dovolenie ani od vás, ani od iných. Hovorím to preto, aby ste sa nepokúšali rozdeliť nás. Pokúšal sa o to aj Grigo s Gekou pomocou čarov a nepodarilo sa im to. Uisťujem vás, že ani vám sa to neporadí.“

Henrich akoby ho ani nevnímal, pozrel sa na svoju neteť a opýtal sa: „Odkedy?“

„Týždeň po ockovej smrti sme sa dali dokopy, ale ak chceš vedieť, odkedy ho ľúbim...“

Nervózne sa pošúchal po čele. „Môžete sa, prosím vás, pustiť?“ Nesúhlasne sa pozrel na ich ruky.

„Nevidím dôvod,“ vyhlásil Miseag.

„Ale mládež, veď vás o to pekne požiadal!“ zapojila sa do rozhovoru Timea.

„Môžete sa prestať pliesť do našich problémov?“ vyprskla Mija a pustila Miseagovu ruku. „Chodte von, nemáte tu čo robiť.“

„Mám si dať ujsť toto divadlo?“ zasmiala sa. „Ani omylom.“

„Chodte sa radšej postarať o svojho syna! Chodte za ním a nám dajte pokoj!“

„Neboj sa, aj on počúva, len nemusí byť tak blízko ako ja, aby počul každé vaše slovo.“

Mija sa rozhorčene obrátila na strýka. „Vyhoď ju odtiaľto. Toto je rodinná záležitosť, jej sa to netýka.“

„Buď rada, že je tu, a tak to aj zostane.“

„Skáčem od radosti!“ zavrčala.

„Vďaka jej prítomnosti sa krotím a nerobím to, na čo mám sto chutí.“

„A to je...?“

„Nekričím a nemám chuť zlámať ti väzy za to, že ste zo mňa urobili hlupáka.“

Timea sa víťazoslávne usmiala: „Naozaj dobrý dôvod, aby som tu zostala.“

Mija sa rozhodla nevšimáť si ju.

„Prišla Adriana,“ oznámil im zrazu Miseag.

Nie som si istá, či je to dobre, alebo zle, poznamenala Mija a aj Miseag sa zatváril neurčito.

„Adriana!“ potešila sa Timea. „Prichádza bez pozvania a vaši muži ju bez problémov pustia dnu. Takže udržiavate blízky vzťah, čo?“

Henrich prešiel na druhú stranu stola.

Adria vošla dnu bez zaklopania a všetkých pozdravila.

Timea bola sklamaná: „Ani ťa neprekvapilo, že ma vidíš?“ Kývla na Henricha. „To bude teda veľmi blízky vzťah, keď si ju už stihol informovať.“

„A preto si nikdy nemala priateľov,“ neodpustila si Adria a prešla k Henrichovi. Zastala na druhej strane kresla a spýtala sa: „O čo som prišla?“

„Poslal ťa Metoj?“ chcela vedieť Mija. „Alebo si ťa zavolať na pomoc Henrich?“

„Sama som usúdila, že sa tu moja pomoc možno zide,“ odvetila. „Tak čo, prišla som o niečo?“

„Miseag mi vysvetlil, že som bol po celý čas slepý hlupák, lebo som si nevšimol, že sa k sebe nikdy nesprávajú ako brat a sestra.“

„Neformuloval som to takto,“ bránil sa Miseag.

„No myslel si to tak,“ dodala Timea. „A máš pravdu. Len hlupák by si to nevšimol.“

„Nemáš nejakú užitočnejšiu prácu?“ uštipačne sa opýtala Adria.

„Pobozkali sa už aj v Komore, nie?“ poznamenala červenovláska. „Vtedy ste naozaj uverili tej rozprávke, že ich prinútili okolnosti? Existovalo veľa iných spôsobov, ale duchaprítomnosť Mursovcov sa nezaprela a Miseag jednoducho využil príležitosť.“

„Ani toto by som tak neformuloval,“ podotkol Miseag.

Mávla rukou: „Jasné, sú to deti. Chvíľu im trvalo, kým si to v hlavách ujasnili. Mňa na celej veci prekvapuje, že im to tak dlho trvalo. Alebo v tom bude mať prsty Grigo a tá Geka, že?“ Zamyslene si prešla ukazovák po spodnej pere.

Mija premýšľala, ako dlho bude Time trvať, kým odhalí pravdu o Knihe odpovedí.

„Niečo som tušila, ale to teraz nie je dôležité,“ vyhlásila Adriana.

„Takže som bol jediný, kto o tom nič nevedel?“ opýtal sa Henrich.

„Si muž, drahý,“ upokojovala ho Tima. „A navyše Hlava Spoločenstva. Nemáš čas zaoberať sa takými maličkosťami, ako je trocha pusinkovania dvoch detí, ktoré si si zobral na starosť.“

„A čo Ivan?“ zaujímal sa.

„Takéto veci by som pred ním asi nedokázala utajiť,“ priznala Mija.

Henrich sa musel zhlboka nadýchnuť. „Lenže prečo? Najprv Pavlo, potom toto...“

„Dôvody – to sú najväčší nepriatelia lásky!“ poučila ho Tima. „Jednoducho sa ľúbia. Čím skôr sa s tým zmieriš, tým lepšie.“

„Bude lepšie, keď odídeš,“ usúdil napokon. „Hned!“

Timea zdvihla ruky pred seba. „Len pokoj, nekrič na mňa, Lubieta. Patrí mi istá úcta a...“

„Predpokladám, že neľutujete nič z toho, čo sa stalo,“ ubezpečovala sa Adriana a tak úspešne zastavila Timein monológ. Tá sa zase spokojne usadila na pohovke.

Dediči naraz pokrútili hlavami.

Henrich sa pozrel na Miseaga: „Vieš teda, čo to pre teba znamená.“

„Áno, viem.“

Mija chcela protestovať, ale strýko bol rýchlejší. „Tak na čo čakáš?“ opýtal sa Miseaga.

Ten nepatrne prikývol a otočil sa na odchod.

„Nie, nemôžeš ho odtiaľto vyhnúť!“ hnevala sa Mija.

„Nechaj to tak!“ kázal jej Miseag.

„Choď už, chcem sa s ňou porozprávať,“ chladne mu povedal Henrich.

Mija mala niekedy pocit, akoby tí dvaja boli naladení na akejsi tajomnej vlne, ktorá bola ďaleko od tej jej. Miseag sa na Arabesa pozrel takmer s výrazom vďaky a potom sa šiel do svojej izby pobaliť.

„Nerob nám to! Nechci, aby sa vrátil do Hornej Vsi!“ žiadala Mija strýka.

„Vysvetli mi, ako sa vôbec opovažuješ prosiť o niečo také? Po tom, čo ste mi klamali a pred celým svetom ste zo mňa urobili klamára alebo idiota, podľa toho, ako sa na to ľudia budú pozeráť. Ak neviem udržať poriadok vo vlastnom dome, čo robím na čele Spoločenstva? Už ani nerátam, koľký raz si ma oklamala alebo predomnou niečo zatajila. Myslíš, že Metoj by ti odpustil, tak ako som to urobil ja? Myslíš, že keby si žila v Lubietovej a stvárjala všetky tieto kúsky, prepieklo by sa ti to len tak?“

„Ty nie si ako on,“ precedila pomedzi zuby.

„Asi by som niekedy mal byť, lebo vďaka mojej veľkodušnosti si mala odvahu klamať mi. A opakovane! Je mi jedno, aké výhovorky si vymyslíte. Je mi jedno, že ste chceli chrániť moju citlivú dušu. Svojimi klamstvami ste mi dokázali, že ma nerešpektujete. Nemáš voči mne ani toľko slušnosti, aby si teraz s pokorou prijala moje rozhodnutie.“

„To nie je pravda. Vážim si ťa viac ako hocikoho iného!“ uistovala ho. „Ty to musíš vedieť. Len... prestala som dôverovať ľuďom. A už vôbec sa

im nezdôverujem. Nevieam to! Jediný človek, ktorému som schopná čokolkevek povedať, je Miseag, lebo s ním som toho zažila viac ako normálny človek za celý život. Je to asi chyba, ale je to tak. Takže to neznamená, že ťa nemám rada...“ Po týchto slovách sa jej do očí nahrnuli slzy.

„A čím som si vyslúžil tvoju nedôveru? Tým, že som ťa chránil, dal ti všetko, o čo si žiadala? Postaral som sa aj o vzdelanie tvojich priateľov!“

„Vôbec ma nepočúvaš!“ zvolala a prehltnla hrču, čo jej narástla v hrdle. „Dopekla, čo ťa števe? Si taký veľmi urazený, alebo sa rozčuľuješ, lebo sme robili presne to isté, čo kedysi ty s Adriou? Ty si sa vtedy skrýval pred Me-tojom, my pred tebou. To ťa škrie?“

„Dievča má talent,“ uznala Timea.

Henrich sa zamračil.

„To tu teraz nebudeme vyťahovať,“ zastavila ich Adriana. „Mija, musíš pochopiť, že je nevyhnutné, aby Miseag odišiel.“

„Bude sa musieť vrátiť do Hornej Vsi, odísť z Velesu! Nikam inam nie je ochotný ísť. Neprosila by som ťa o to, keby mal kam ísť. Keby zostal v Polise a mohol ti pomáhať so zaklínadlami, študovať vo Velese... ale on nemôže!“

„On sa tak rozhodol,“ ukončil jej strýko.

„Neznamená to, že sa nebudete vídať,“ dodala Adriana mierne.

„Nie. Len ho pripravíte o poriadne vzdelanie, ale to je malichernosť,“ vysmiala ich Timea.

„Nie je vhodné, aby tu zostával!“ oponovala jej Adria.

„Kašlem na to, čo je vhodné!“ rozhorčila sa Mija. „Keď ma ľudia nenávideli, mala som ich jednoducho ignorovať, nie? Tak prečo mi má zrazu záležať na tom, čo si myslia? Kašlem na ich pravidlá. Ved' doteraz sa ma netýkali, lebo som bola vyvrheľkou, o ktorú nikto nestál. A teraz odo mňa chcete, aby som sa im prispôbovala? Viete, kam si môžu tie svoje pravidlá strčiť?“

Timea si unudene zívla: „Pravidlá sú pre ľudí, čo nemajú fantáziu.“

„V nijakom prípade ma nepresvedčíte, aby tu zostal!“ vybuchol Henrich.

„Prečo nám nedoprajete tú trochu šťastia?“ ohradila sa Mija. „Lebo vy dvaja si ho odopierate?“

Adriana sa nervózne pozrela na Henricha.

„Ja a Miseag máme ešte vždy vek na to, aby sme sa správali nerozumné. No vy dvaja ste s tým už smiešni,“ pokračovala Mija. „Obchádzate sa a tvárite sa, akoby ste si boli cudzí. A pritom je každému jasné, že Adriana sem nechodí len kvôli mne a že ty si sa s Didou nerozišiel len tak náhodou krátko po tom, čo sa tu zjavila Adria. No jasné, všetci sa chystáme na vojnu, na podobné maličkosti nemáme čas, že? Mám to v paži. Keď oco zomrel, uvedomila som si, že som ho už takmer nepoznala. Nemala som naňho čas, myslela som na tie dôležitejšie veci. Takú chybu už viac neurobím. Vy dvaja si robte, čo chcete, ale ja urobím všetko pre to, aby som mohla byť s Miseagom,“ zhlboka sa nadýchla. „Takže ak odíde, odídem aj ja.“

„Ty zostaneš tu!“ zvolal Henrich.

„Nemusíš sa o mňa báť. Ak by som sa s Miseagovou pomocou neubrnila pred Grigom, nedokázalo by to ani sto Tiborov. Budem s ním v rovnakom bezpečí, ako keby som zostala tu.“

„Na to zabudni!“ Zúrivosť skrivila Arabesovu tvár a modré oči mu potemneli.

Adriana mu položila ruku na plece: „Nekrič na ňu.“

„V Lubietovej som dostala dobrý tréning, pokojne si krič. Už som sa rozhodla. A nie je to z trucu ani preto, že by som si ťa nevážila a nemala rada. Naozaj ma mrzí, že som ťa sklamala, ale aj tak to urobím. Musím,“ Mija mykla plecami a rozbehla sa k dverám. V hrudi pocítila veľkú bolesť.

Henrich za ňou zúrivo vykročil, ale Timea rezko vstala z pohovky a postavila sa pred neho. Adriana ho zase pohotovo potiahla z boku.

Mija sa radšej neotáčala. Zatvorila za sebou dvere a už počula iba Timein hlas: „To dievča vyhralo. Počúvaj ma...“

Mija s ťažkým srdcom vošla do svojej izby a pozrela sa na spiacu Kvakku a poletujúceho Vira. Aj im bude smutno, keď budú musieť opustiť tento dom.

Jednoduchšie problémy

„So všetkou úctou, nie si taký mocný, aby si to zvládol.“

„Nie, Mija!“ protestoval Miseag. „Nie, nie!“

„Môžeš to povedať aj stokrát, aj tak ma nepresvedčíš.“ Do kufra si vložila ďalšie svetre a prešla k zásuvkám s ponožkami.

„Vybal si tie veci,“ kázal jej. „Nepôjdeš so mnou. Zostaneš tu s Henrichom.“

„Odídem s tebou, Mursa. Či sa ti to páči, alebo nie.“ Magiolami prenášala stočené ponožky do otvoreného kufra.

„Nepáči sa mi to, a preto to neurobiš. Nechci, aby som sa na teba nahneval. Nemôže byť všetko vždy tak, ako si zmyslíš.“

„Viem, viem, ale môžem urobiť aspoň maximum pre to, aby to tak bolo.“

Miseag sa teda rozhodol zasiahnuť. Predtým, ako prvé Mijine topánky mali vletieť do kufra, zaklínadlom ho zatvoril a Miju chytil za obe ruky.

„Pusť ma,“ varovne zašepkala.

„Nechcem sa s tebou hádať...“ hrozivo na ňu hľadel.

Kvapka a Viro okolo nich nepokojne tancovali.

„Radšej ma pusť, lebo ich nahneváš,“ varovala ho Mija.

Miseag ju pustil, ale nie preto, že by sa bál aluvágov. Na chodbe začul dunivé kroky a podľa ich ráznosti odhadoval, že sa blíži Henrich.

„Prichádza posila,“ oznámil jej. „Z tohto domu kvôli mne neodídeš!“

„Neodchádzam kvôli tebe,“ zasmiala sa. „Idem kvôli sebe.“

Navzájom sa prepaľovali pohľadmi a čakali, kto prvý ustúpi.

Cez otvorené dvere o chvíľu vošiel dnu Arabes. Jeho oranžový rolák a hnedé nohavice dokonale zapadli do Mijinej svetlej izby. Len miesto, kde stáli dediči, bolo vďaka prítomnosti nahnevaných aluvágov tmavšie. Hlava Spoločenstva to neprehliadla.

„Ak ide o vážnu hádku,“ začal, „nebudem vás rušiť. Ušetríte mi veľa starostí, ak sa rozídete.“

Mija naňho škaredo zagánila: „Už sa na teba preniesla Timeina uštipačnosť?“

„Mali by ste jej zabrániť v tom, aby odišla,“ radil mu Miseag.

„Preto som tu,“ prikývol Arabes. Podišiel k nim, postavil sa medzi nich (zrejme preto, aby sa náhodou opäť nechytali za ruky) a pokračoval: „Nerobím to rád. Vlastne mi je to proti srsti. No mám podmienky.“

Miji takmer spadla sánka. Miseag sa tváril pochybovačne. Neveril, že Henrich ustúpil.

„Budete sa správať slušne a zabudnete na... hlúposti. Slušne, rozumiete?“ zopakoval. „Po druhé – nebudete predo mnou už nič tajiť. Ani ten najmenší detail. Radšej ma informujte aj o tom, kedy sa pôjdete sprchovať. Vždy lepšie, ako keby ste ma opäť oklamali. Ak sa to zopakuje, pocítite, že viem byť nemilosrdný aj voči vám. Neodpustím vám už nijakú chybu. A po tretie – v mojej prítomnosti si odpustíte dôvernosti.“ Vrhol na Miseaga zlostný pohľad. „Dopustil si, aby bola moja neter na očiach všetkých čarodejníkov vo veľmi nedôstojnej pozícii. Tak mi láskavo dokáž, že sa viete správať aj zodpovedne a dôstojne. Odteraz budete na očiach novinárov, zvedavcov, Timey a aj mňa. Tak sa podľa toho správajte a presvedčte ma, že nie ste len dve klobká hormónov. Tri podmienky. Súhlasíte?“

„Samozrejme!“ zvolala Mija.

„To nie sú podmienky,“ odvetil Miseag. „To všetko by sme dodržali, aj keby ste nás o to nežiadali.“

„To dúfam. Lebo ak len na chvíľu niečo z toho porušíte, osobne ti zbalím veci a odveziem ťa do Hornej Vsi.“

„Takže tu môže zostať?“ Miji sa do očí nahrnuli slzy. Vrhla sa strýkovi okolo krku. „Ďakujeme!“

„Neďakuj mne, presvedčila nás Tima,“ priznal a usmial sa, keď ho Mija opäť začala nadšene objímať.

„Pokúsím sa byť na ňu milšia, ale ďakovať jej nebudem,“ zasmiala sa a potom sa natešene rozbehla k Miseagovi.

Henrich si odkašlal.

Rýchlo od neho odskočila a previnilo sa pozrela na strýka. „Nijaké dôvernosti. Beriem na vedomie!“

Miseag podal Henrichovi ruku a poďakoval sa. Nemohol to odmietnuť, Mija by mu to tak ľahko neodpustila. A vlastne to ani nechcel odmietnuť. Predstava, že bude tak ďaleko od nej, sa mu zdala neznesiteľná. Veľmi rýchlo a ľahko si zvykol na jej prítomnosť.

Henrich jeho ruku stlačil viac, ako bolo treba. Miseaga až zaboleli prsty, Arabes na to určite použil aj trochu mágie, ale nedalo sa mu to vyčítať. Bude chvíľu trvať, kým si Miseag opäť získa jeho dôveru a úctu.

Na obed zostala aj Adriana a všetkým oznámila, že zajtra večer príde Metoj s Kalimom.

„Povedala som im o Timei, ale nevedia, o čo presne pôjde. Bude lepšie, keď im to vysvetlíte vy. Sama presne neviem, čo očakávate.“

„Fascinujúce,“ čudovala sa Timea. „Ty si teda spojka medzi Metojom a jeho zavrhnutým synom? A to som si myslela, že Metojovi je zle už pri pohľade na teba.“

„Na dnes máme tvojich rečí už dosť,“ zahriakol ju Henrich. „Ak tu chceš s nami žiť, krot' sa.“

„To hovorí ten, čo chcel pred chvíľou z vlastnej netere vytriasť dušu,“ neodpustila si a veselo sa pozrela na syna. Dorian sa uškrnul a ďalej ticho sedel. „Inak, Mija, naozaj brilantný trik s tým odchodom,“ uznala po chvíli.

„To nebol trik, milá pani Perníková,“ opravila ju Mija. „Naozaj som chcela odísť.“

„Och,“ sklamané vzdychla Tima. „Tak potom nie si taká inteligentná, ako som si myslela, ale máš talent.“

Vyškriabem jej oči, zaprisahávala sa Mija.

Chce ťa len vyvieš z miery. Nudí sa, upokojoval ju Miseag. V skutočnosti aj jemu mykalo prstami a Timeine poznámky ho rozčulovali. No chcel sa Henrichovi zavďačiť a nerobiť zbytočné problémy. Na Perníkovej prítomnosť si postupne zvykne. Bude musieť. Škoda len, že prispôsobovanie nepatrilo medzi jeho prednosti.

Na druhý deň prišli dediči do Velesu ako pár. Prešli ruka v ruke jeho bránou, kričiacich novinárov nechali za svojimi chrbtami a zamierili rovno do učebne zaklínania, kde na nich už čakali priatelia.

Prišli skôr, aby sa s nimi mohli pokojne pohovárať a vysvetliť im, prečo všetko tajili. Porozprávali im aj o hádke s Henrichom a všetci boli úprimne prekvapení jej záverom. Urazenosť ich rýchlo prešla a napokon sa nad nimi zľutovali, zagratalovali im k vzťahu a žartovali o fotografiách v Čarodejníku, čo Miju ešte stále privádzalo do rozpakov.

„Ideme dolu,“ oznamoval im Pete cez ďalšiu prestávku. „Tak keď sa vrátite z toho svojho miestečka, viete, kde nás nájdete.“

Mija prevrátila oči a uistila ho, že nadhlo budú musieť zabudnúť na svoje miestečko.

Petram ich náležite poľutoval a celú cestu dole mlčal. Tento tichý Pete Rabel bol Miseagovi podozrivý. Miseag vedel, že s Pavlom sa nedá doma vydržať a Pete iste trpí aj pre nedostatok úsmevov od pekných blondínok. Zároveň však vedel, že jeho kamarát je dosť silný, aby sa s tým vyrovnal a nepripúšťal si to. Prečo sa potom správa tak čudne?

„Len som premýšľal...“ odvetil Pete, keď mu Miseag tú istú otázku položil nahlas.

Danka sa rozprávala s Natrigou o šatách, ktoré práve šila s mamou, a Bart bol veľmi zaujatý hladkaním Natriginej ruky, takže ich nepočúval.

„Napadlo mi,“ zašepkal Pete tak, že dediči ho sotva počuli, „že všetky tie dievčatá, čo ma chceli... chceli ma zrejme preto, lebo ma nepoznali. Nemyslíte? Lebo len Danka a ty, Mija... vy jediné ma poznáte a...“ kútiikom oka sa pozrel na Danku zabratú do iného rozhovoru. „Priznajme si, že ani jedna z vás by o mňa nezakopla.“

„Tak to nie je...“ okamžite ho utešovala Mija.

Miseag jej stlačil ruku.

„No vlastne...“ zaváhala a napokon si vzdychla, „... obe ťa máme rady. Lenže ja som vlastne vždy chcela Miseaga, takže... o mne sa ne bavme. A Danka...“

„Čo ona?“ opýtal sa a jeho oči sa zvláštne zaleskli.

„Danka chce chlapca, ktorý bude chcieť iba ju. A to ty nedokážeš,“ jemne mu vysvetlila Mija.

„Aha,“ viac zo seba nedostal.

Nemyslí na to, na čo myslím, pravda? uistovala sa Mija.

Danka má dosť rozumu, aby mu dala košom, keby sa o niečo pokúsil, usúdil po chvíli rozmýšľania Miseag.

Asi sa mu toto párovanie páči, to je všetko, pobavene dodala.

Miseag si priznal, že tieto problémy ho už unavovali. Veľmi sa tešil na večer a riešenie oveľa jednoduchších vecí, ako sú vzťahy. Omnoho radšej, ako by sa mal znova zaplietť do sporov o láske, by hoci aj celý týždeň bez prestávky plánoval útok na Grigoriasa.

Večer však neprebehol podľa jeho predstáv.

Všetko sa začalo tak, ako sa dohodli pri obede s Adrianou. Aby nevyvolali zbytočnú pozornosť, Miseag letel do Ľubietovej. V Metojovom dome mal otvoriť spojovadlo a spolu so starešinami prejsť do Henrichovho sídla.

Tak veľmi sa zaoberal prípravami, že zabudol, s kým sa to má vlastne stretnúť. Metoj, Mijin starý otec, a Kalim, ktorý sa k nej tiež správal ako k vnučke, ho nevíтали s úsmevmi.

Henrich vedel, že Miseaga posielala priamo do levích pazúrov, ale zabudol ho na to upozorniť. Iste nie náhodou.

Starci stáli vedľa seba s prižmúrenými očami a obaja mali ruky preložené na hrudi. „Existujú aj rozumnejšie spôsoby, ako svetu oznámiť, že sa máte radi,“ vyčítal mu Kalim.

„Dovolil si, aby ju verejne ponížili!“ obvinil ho Metoj.

Miseag si počúchal čelo. Naozaj dúfal, že túto tému uzavrel už s Henrichom. Trvalo mu niekoľko smrteľne dlhých minút, kým starešinov pre-

svedčil, že mu to je ľúto a že vie, čo je to slušnosť, že si Miju váži, že to s ňou myslí vážne, že by jej nikdy zámerne neublížil..

Väčšinou len prikyvoval a trpezlivo znášal ich obvinenia. Nakoniec, zaslúžil si to. Dokonale si vedel predstaviť Henrichov škodoradostný úsmev, ktorý mu hral na perách.

Ako bolo? opýtala sa ho Mija, keď konečne dorazili do Perly.

Už viem, aké to je, škvariť sa v pekle, odsekol a obviňujúco sa pozrel na Hlavu Spoločenstva. Mija ho jemne pohladkala po ruke.

„Dúfam, že ste sa zabavili!“ vítala ich Tima.

Spolu so starešinami prišiel aj Pius Rabel, Peteho otec a budúci starešina Hornej Vsi. Metoja okrem Adriany sprevádzal aj ďalší muž a Miseag uhádol, že ide o oficiálneho veliteľa Zberačov. Počas Miseagovej neprítomnosti prišiel do Perly aj Aslex. Vlasy aj brada mu zase podrástli, takže vyzeral ako lovec mamutov. Ešte stále musel nosiť výstredné okuliare a oblečenie so srdiečkovým vzorom pre prehratú stávkou s Henrichovou sekretárkou. Novinkou boli len žiarivo ružové čížmy so zvončekmi, ktoré aj pri najmenšom pohybe štrngotali. Metoj si ho znechutene premeral.

Starešina so synom sa pozdravili chladne a formálne, akoby boli cudzinci. Mali rovnako stisnuté pery, rovnako zvrátené čelo a rovnako tvrdý pohľad. Atmosféra po ich krátkom pozdrave ešte viac ochladla. Hostia sa od začiatku cítili nepríjemne.

Zasadli v jedálni a Timea, ktorá sa ponorou náladou nedala vyviest z miery, pred nimi s úsmevom rozprestrela jednoduchý plán pevnosti, ktorý cez deň nakreslila.

„Bude treba vyvolať chaos a získať náskok pred ich obranou,“ povedala na úvod. „Problém je, že dovnútra sa dá dostať len vtedy, keď je Zka viditeľná. A keď je viditeľná, jej obyvatelia to okamžite zistia. Je to Martinov neskorší vynález. Celé okolie sa vtedy rozžiarí a upozorní ich, že sa deje niečo nezvyčajné. Grigo zrejme bude náš útok očakávať, minimálne bude rátať s takou možnosťou, takže akákoľvek nezvyčajná udalosť vyvolá zbrojenie a prípravu na obranu.“

„Určite sa opevní silnejšími zaklínadlami, ako mal doteraz,“ podotkla Adriana. Miseag pochopil, že hovorí o zaklínadlách z Knihy odpovedí.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.